

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Kubas totalitära skolsystem drabbar familj - många likheter med Sverige

Berno Vidén har besökt familjen Rigal i Guantánamo, Kuba. Reportage sid 10 - 14

***- Som ett åskväder
av helig Ande kom
över mig.***

Personligt vittnesbörd av Pelle Lind, sid 8

Gud svarade!

Vittnesbörd av Ingegerd Fredriksson

Frid alla syskon! Jag är jätteglad att jag kommer till bibelskolan, och att vi tillsammans får upphöja Jesus och vänta på hans tillkommelse.

Igår var jag med ute på torget och jag kan ju inte sjunga, så jag tänkte: Jag delar ut traktater istället.

Jag ställde mig lite framför dem som sjöng och började. Det var fler än jag som delade traktater, de stod lite runt omkring, så de flesta som kom fram till mig hade redan fått en traktat.

Jag satte mig på en bänk och bad så här: "Gode Gud, visa mig någon som jag kan säga ett ord om dig till. Skicka mig till någon som

behöver ett ord." Så tittade jag mig lite omkring och då såg jag en kvinna som log emot mig, hon var kanske i 70-års åldern. Då gick jag fram till henne och frågade om hon ville ha en tidning. "Ja, jag vill gärna ha en tidning och jag är så glad för att ni är här och sjunger, för ni är de enda som sjunger om Jesu tillkommelse", sa hon. Och så började vi prata lite mer. Hon hade blivit frälst hemma och hade inte någon gemenskap. Och hon hade tidningen Flammor också, Holger Nilssons tidning. Hon hade sett att när posten kom, stod postkillen och läste tidningen utanför dörren. Det var hon så glad för.

Jag hälsade henne välkommen till oss, hon fick tidningen och jag visade henne ett nummer hon kan ringa. Jag tycker att det var fantastiskt att Gud svarade på bön, sådär på en gång.

I söndags var jag på ett möte hemma i Vansbro, och då sjöng en kvinna den här sången:

"Kladd i Guds frälsning jag står, domen ej mera mig når, rening jag har i hans sår, allt i min Gud jag förmår."

Det är inte vi som ska prestera något, utan Jesus kläder oss med sin frälsning och vi får leva i den. ■

"Lärjungaskapets villkor" var tema för höstens Bibel-skola på Bällsta Missionscenter.

Läs här några av väckelsemötenas vittnesbörd.

Ungdomarna var ivriga deltagare i höstens bibel-skola.

Både välsignat och uppfordrande!

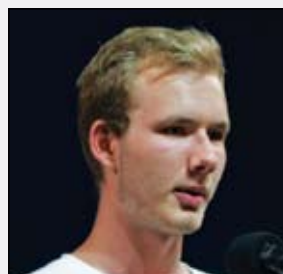
Vittnesbörd Majken Jakobsson

Jag är så tacksam till Gud för mina syskon här som har undervisat. Det har varit så välsignat tycker jag, både välsignat och uppfordrande samtidigt. Jag tackar verkligen Gud

för att jag får en sträcka till att gå. Och så tänkte jag på det Tage Johansson talade om igår, om bönen.

Jag blev frälst 1958 i Filadelfia i Trollhättan, och där hade vi en bönesal. Efter varje möte gick alla dit ner och bad för att de nyfrälsta skulle bli andedöpta. Det var bön till klockan 3, 4 och 5 på morgnarna. Vi gav oss inte förrän de var andedöpta. Det skulle vara underbart om det kunde bli så igen; en sådan böneatmosfär, så att vi kan be igenom de här ungdomarna som ska ta stafettpippen och föra verket vidare! Amen. ■

Håll ut!

Vittnesbörd av Jakob Hafsahl

Jag vill bara dela med en vers som jag har fått anledning att tro ska fram här. Det är en vers från en underbar psalm, det är den fjärde versen i psalm 27:

- Ett har jag begärt av Herren, detta söker jag: att få bo i Herrens hus i alla mina livsdagar, för att se Herrens ljuvlighet och söka honom i hans tempel.

Jag vet inte om du har varit med i alla år, är nyfrälst, eller om du nyligen har kommit tillbaka, men det är inte en självklarhet i den här mörka världen vi lever i att alla håller ut. Vi sjöng här en sång, jag blev så gri-

pen av: "Vi sågo så många fallna i drabningens dån och brak." Det är många som har fallit. Men du får ha den här bönen och söka efter att få vara i Herrens hus i alla dina livsdagar. En annan översättning lyder: "... och önskar det innerligt". Jag blev så glad när vi sjöng den sista versen, "Stå stark, släpp aldrig taget och du ska se till slut att Kristus vinner slaget åt den som håller ut." Amen.

Det finns seger i Jesus! Håll ut, för han kommer snart! ■

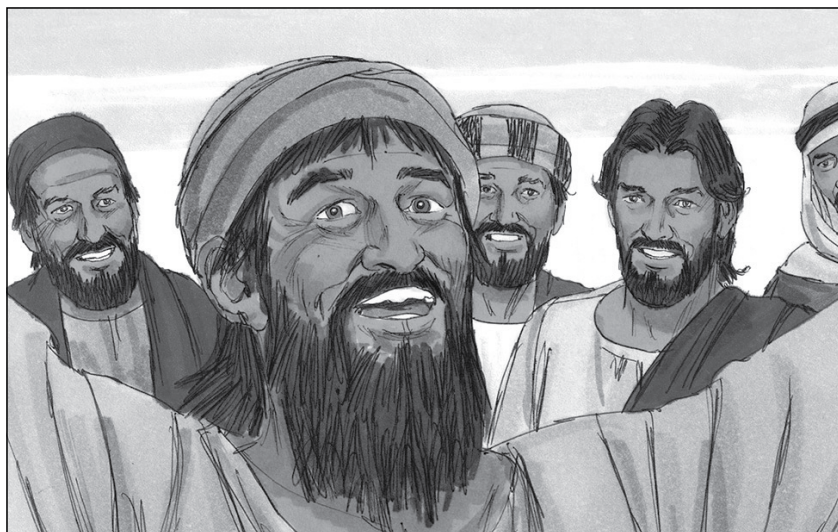
Att få se Jesus

Vittnesbörd av Karin Vidén

Jag har den stora förmånen att undervisa i Pilgrimsskolan, församlingens hemundervisning. Vi har förutom alla de ämnen som det allmänna skolväsendet anger även bibelkunskap och då arbetar vi ibland med en riktigt gammaldags flanellograftavla, med bilder man sätter upp som ett stöd för berättelsen. Det är väldigt förlegat har jag förstått i vår teknologiska tid att använda dylikt undervisningsmaterial, men barnen älskar det. Häromdagen talade vi om den blinde Bartimeus, han som satt vid vägkanten då Jesus och lärjungarna med mycket folk var på väg förbi. ”-Jesus, Davids son, förbarma dig över mig!” Många ville tysta ner Bartimeus, men Jesus uppfattade ropet från honom och bad någon i hopen omkring sig: ”-För fram honom till mig.” Bartimeus kom fram till Jesus trots de mångas protester, blev helad och fick sin syn (Mark 10:46 ff).

När jag tillsammans med barnen samtalade om denna händelse ställde jag frågan: ”Vad tror ni Bartimeus såg allra först?” Svaren var många. Alla vet hur barns tankar och fantiserande ofta kan vara mer eller mindre gränslöst beskrivande: den vackra naturen, färgerna, alla människor där utefter vägen, och kanske såg han för första gången en kamel och hur lustig den såg ut med mera. Men så tittade vi närmare på figurerna där på

Vi får ropa: ”Ge mig min syn tillbaka, Jesus! Stanna upp hos mig! Ge mig min syn tillbaka så att jag får se dig.”

flanellograftavlan och såg hur Jesus och Bartimeus står där mittemot varandra, och de tittar på varandra. ”Men ser ni”, sa jag, ”att det första Bartimeus ser är Jesus?”

Det blev så stort även för mig, att det första han såg, ja, det var Jesus. Det var inte allt där runt omkring, och hur fantastiskt livet syntes inför hans ögon - han såg Jesus!

Vi är samlade till bibelskola under temat ”Lärjungaskapets villkor”, och häromdagen undervisade broder Sean om hur Jesu lärjungar fick avsluta sitt liv på de mest oerhörda och fruktansvärda sätt, med kopplingen till hur vi är sända som lamm mitt in bland ulvar (Luk 10:3). Detta kan vara skrämmande läsning och undervisning, men ånyo väcktes insikten inom mig - det handlar ju

om Jesus. Det handlar om att se Jesus. Det är denne Jesus, Davids son, som är vår frälsning. Denna insikt och kunskap om lärjungaskapets villkor är så avgörande för församlingens identitet och framtid då det finns så många generösa lockelser, sådana mängder av attraktiva vägar att gå.

Den blinde Bartimeus hade uppenbart hört talas om Jesus. Han förstod och satte tro till att hans hjälp var i antågande där på vägen, och ropade på honom, och det får du och jag också göra. Vi har beaktelsen, vi har tron, vi har till synes alltsammans, men tidens oro, tidsandans förräderi, tidens omsorger och vår egen bekvämlighetssträvan, vill skymma vår sikt. Vår frälsning är att ropa: ”Ge mig min syn Jesus! Stanna

upp hos mig! Ge mig min syn så att jag får se dig.”

Däri ligger fokus: villkoret för lärjungaskap och själavinnande är att se Jesus, och bibeltexten förtäljer att Bartimeus därefter följde Jesus på vägen (Mark 10:52). Det får vi också göra.

En ny blick på Jesus hjälper människan att härda ut - måhända ett negativt laddat begrepp, fastmer handlar det om att få leva i glädje, frid och kraft; att få leva i nåden. Vardagen blir då inte längre att i sitt kristna liv kämpa för att bildligen hålla huvudet över vattenytan - nej, vi behöver möta Jesus där på vår väg, bli helade av honom för att kunna se honom; få ett möte för den dag som är och inför dagar som kommer. Maranata - kom Herre Jesus! ■

MIDNATTSROPET

REDAKTION

Berno Vidén

berno.viden@midnattsropet.se (ansvarig utgivare)

Stina Fridolfsson

stina.fridolfsson@midnattsropet.se

Emanuel Johansson

emanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:

www.midnattsropet.se

E-post:

info@midnattsropet.se

TRYCK

BMC Tryck & Förlag,

Bromma 2017

ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

MARANATA-
FÖRSAMLINGEN I
STOCKHOLM

BESÖKSADRESS:

Bällstavägen 100, Bromma
Maranataförsamlingens
plusgiro: 44 10 05-6

Hemsida:

www.maranata.se

E-post:

info@maranata.se

BÄLLSTA
MEDIACENTER

Hemsida:

www.maranata.se

(Media)

E-post:

bmc@maranata.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till Midnattsropet
och litteraturmissionen:
Plusgiro 495 46 24-5,
Bällsta Mediacenter.Meddelande om adress-
ändring sker skriftligt till
tidningen.

GEMENSAM POSTADRESS

Box 20134

161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Telefax: 08-98 21 39

Jesus sa: Hindra inte
barnen att komma till mig

Text: Berno Vidén

**”Vi lever i en livsfientlig kultur-
miljö – så fientlig att den knap-
past uthärdar några former av
liv. Därför har vi inom praktiskt****taget alla områden ersatt livet med former, och
individer med institutioner.”**

Med de orden inleddes Midnattsropets julnummer för exakt fyrtio år sedan, det år då Pilgrimsskolan – församlingens hemundervisning – startade. Texten, författad av Arne Imsen, handlar bland annat om hur det i samhället inte finns rum för Jesus och hur samhällets institutioner tar över föräldrarollen och diskvalificerar familjens funktion som uppfostrare. Fyrtio år är en generation. Idag har utvecklingen mot ett familjefientligt samhälle gått längre och samtliga riksdagspartier verkar vara överens om en sak: förbjud hemundervisning!

I det här numret av tidningen finns dels ett vittnesbörd som berör Pilgrimsskolan idag, dels ett reportage från det kommunistiska Kuba, där en troende familj blir förföljd just på grund av hemundervisning. Både Sverige och Kuba har trots stora olikheter det gemensamt att ingen annan än staten bör tillåtas att styra undervisningen. Visserligen finns det i vårt land friskolor med skilda inriktningar, men de är hårt reglerade av Skolverkets styrdokument. Bibelläsning och bön inom undervisningens ram är inte tillåtet, men däremot har Skolinspektionen beslutat att yoga bör användas som ett verktyg för att främja elevernas hälsa.

Parallellt med att samhällets institutioner tar över allt mer i medborgarnas liv ser vi också hur situationen i skolorna katastrofalt förvärras. Elever och lärare vittnar om en destruktiv skolmiljö och om hur fler och fler utsätts för mobbning och trakasserier. Skrämmande statistik visar att 60 000 barn är utsatta för mobbning i skolan, där de mest otrygga platserna av eleverna anges vara toaletterna, skolgården och omklädningsrummen (Friendsrapporten 2017). Då föräldrar inser risken och farorna och därför väljer att ge barnen undervisning i trygg miljö hemma, möts de av total oförståelse och skuldbeläggs istället för att få stöd i sitt föräldraansvar. Skolans myndigheter hänvisar kort och kallt till skolplikten och att vårdnadshavares ansvar är att skicka barnen till skolan, för att i nästa andetag dessutom hota med socialutredning och vitesförelägganden.

Inom det allmänna skolväsendet anlitas flitigt RFSL och RFSU av kommunerna för att ge barnen sex- och samlevnadsundervisning med konkreta mål och metoder för hur hbtq-frågor och heteronormativitet ska behandlas; en medveten och riktad undervisning där alla former av familjekonstellationer anges likvärdiga, men där den traditionella äktenskapssynen däremot ifrågasätts utifrån all tillgänglig pedagogisk metodik. I förskolegruppen kan det ske att barnen från ett års ålder tränas t ex att tåga i prideparad med parollbanér och regnbågsflaggor, skanderande: -Vem får man älska? Vem man vill!

Utan att här gå in på fler detaljer vänder jag mig till dig som troende förälder med en allvarlig och närgången fråga: Är du medveten om vad ditt barn utsätts för, och påverkas och formas av i förskola och skola?

Barnen har juridiska rättigheter. De har enligt Europakonventionen (gällande som lag i Sverige) rätt att tillförsäkras en uppfostran och undervisning som står i överensstämmelse med föräldrarnas religiösa och filosofiska övertygelse. De har också rätt att åtnjuta garantier om frihet från kränkningar och mobbning. Dessa rättigheter har dock den svenska regeringen genom lagstiftning berövat barnen. Skollagen säger att all undervisning i skolan ska vara icke konfessionell och med stöd av den formuleringen fräntas barnen en viktig rättighet, nämligen en bibelgrundad undervisning. Utsattheten i skolmiljön går inte heller den att komma åt då det är skolplikt som råder.

Ur kristet perspektiv har barnen också rättighet att få kunskap om den Gud som skapade himmel och jord, och om hans son Jesus Kristus. Guds rike hör dem till, sa Jesus om barnen, och tveklöst lever vi idag i den yttersta tiden inför Jesu tillkommelse. Tidens tecken är tydliga för den som vill se; världsekonomin, krig, terror, miljöförstöringen, och framförallt orättfärdigheten. Människan är fullständigt oförmögen att lösa jordens och mänsklighetens ofantliga problem.

Han som kom, ska komma igen. Människosonen som vid sitt första inträde i världen blev lagd i stallens krubba och blev allas tjänare, kommer nästa gång i makt och härlighet för att sätta sig på sin härlighets tron. Alla folk ska då samlas inför honom för att dömas utifrån Guds rättfärdighet. Ett av budskapen inför den dagen är att ”allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort för mig” (Matt 25:40).

MARANATA

– MITT ÖDE **del 2**

Här fortsätter andra delen av intervjun Radio Maranata gjorde med Arne Imsen år 1991. Han berättar här om hur en kärntrupp av Maranataförsamlingen i Stockholm så småningom tog form som kommunitet på församlingshemmet Johannelund i Bromma. Publicerad i MR första gången 1996

Arne Imsen sjunger och spelar på torget, 70-tal.

Jag var föreståndare för Örebro Fria Församling, som beslutade att arrangera möten i Stockholm. Vi hade först möten på Chinateatern. De samlade mycket folk och väckte uppmärksamhet. Därefter hade vi en kampanj under några veckor på Nalenpalatset. Vi bad till Gud för ganska många människor under denna period.

Sedan kom vi att flytta till Viktoriasalen, dåvarande Tunnelgatan, som numera heter Olof Palmes gata. Vi upplevde detta som en direkt Guds ledning. En grupp som hållit till där tidigare, Stockholms Fria Pingstförsamling, hade undan för undan förlorat sina existensmöjligheter, och erbjöd oss att överta lokalen. Jag menade att vi inte skulle överta lokal från en annan hyresgäst, utan etablerade ett direkt samarbete med hyresvärden. Vi inledde förhandlingar med IOGT och kom så fram till ett hyresavtal. Det hyresavtalet har jag fortfarande i min ägo. Det undertecknades någon gång i början på 60-talet: "Maranataförsamlingen i Stockholm genom Arne Imsen". Den församlingen fanns ännu inte på papper, men tog så småningom form, och hyresavtalet överlämnades åt församlingen.

Viktoriasalen hade en mycket ärorik historia. Där hade Socialdemokratiska Arbetarpartiet sitt första möte, och det grundades alltså där. Maranatagruppen som växte fram i Stockholm beslöt i december 1963 att kalla föreståndare. Det enda förslaget till föreståndartjänsten var Arne Imsen. Efter ytterligare några veckor togs föreståndarfrågan slutgiltigt upp i ett församlingsmöte som leddes av Henning Thulin. Med acklamation och i full enighet valdes jag till församlingsföreståndare för Maranataförsamlingen i Stockholm och fick även en skriftlig kallelse.

Mitt tillträde som föreståndare skulle

ha föregåtts av en kuppliknande aktion från min sida, har det sagts och skrivits i olika sammanhang. Detta dementeras bäst av de dokument som församlingen förfogar över ännu denna dag. Jag har ingen anledning dröja ytterligare vid dessa och liknande fantasifoster.

En mycket intressant tid följde, men jag skulle inte vilja ha den tillbaka. Det kom

Vi har försökt markera distans till hela det subventionerade kyrkolivet. Att staten skulle ha sitt finger med i församlingens ekonomi är ju något förfärligt.

mycket folk på mötena, men aktiviteterna var till stor del bara yttre sken. Man kan aldrig bedöma en verksamhet utifrån dess yttre mötesstrukturer. Maranata blev en publikattraktion. Jag har svårt att inse värdet av detta. Om vi på söndagarna samlade stora skaror, visade det sig att när vi hade bibelstudier och bönemöten kom sällan mer än 20-30 personer. Det fanns ingen inre bärkraft till allt det yttre väsendet. Då såg jag inte detta så klart som jag gör nu. Verksamheten saknade rötter och hade inga förutsättningar att överleva torketidens påfrestningar.

De människor som kom till söndagkvällens väckelsemöten var i stor utsträckning på vandring. En fladdrande grupp som sökte alla sammanhang där de förväntade sig att det skulle hända något. Det kunde vara profant eller religiöst; något som gärna uppmärksammades och engagerade. Typiska manifestationer: Förlängda ben, människor som ramlade och andra

konstigheter, t.ex. andeutdrivning blev nästan något absolut nödvändigt. Vi drabbades förvisso av en hel del spektakulära ting. Sedan uppenbarades detta på andra ställen där man okritiskt tog emot dessa mer eller mindre förunderliga fenomen som då var aktuella en kort period.

En hel mängd människor som var med i dessa möten flöt omkring i Stockholms religiösa liv. De var med överallt, och vad de minst av allt önskade, var att ta ansvar i en församlingsgemenskap. Det fanns trots allt en kärntrupp i vår gemenskap, och det var viktigt att den fick andlig näring. Jag såg det som en naturlig och många gånger krisbetonad konsekvens, att en avsöndringsprocess började bland predikanterna, när det så småningom visade sig att var och en hade sina mer eller mindre spektakulära planer att gestalta och forma organ av amerikanskt snitt för massevangelisation.

Mötena på 60-talet samlade stora skaror. Bilden är från 1968.

Pionjärmissionen och Tältmissionen växte fram. Utvecklingen har visat vilken evangelisk substans dessa fenomen representerar. Jag vet att många av de människor som var med i våra möten på sextioalet, numera fladdrar i Livets Ord. Egentligen får vi vara glada att det finns någonstans för dem att vara - att alla smakriktningar blir tillgodosedda och att friheten är så stor att den som vill exploatera en väckelse eller skapa en pionjärmission kan göra det. Så småningom visar det sig trots allt vilken frukt det hela ger.

Vägen till Johannelund

Efter några år fick vi lämna Viktoriasalen, då hela området skulle exproprieras. Stockholms stads styresmän hade gripts av en vansinnesidé att man skulle förändra innerstan och ta bort de gamla kulturhusen. Alla gamla fastigheter som

låg i stadskärnan skulle bort. Istället skulle man bygga moderna hus. Planerna genomfördes, och vi blev uppsagda. Det innebar i realiteten att vi fick en bankbok för att skaffa oss en ny lokal. Tidningen Dagen hade i samband med detta en artikel om anrika Viktoriasalens öde såsom nykterhetsrörelsens högborg med dess mångskiftande aktiviteter inom kultur, politik och folkfostran. Men inte ett ord nämdes om att under de sista fem åren av dess historia blev många frälsta och omkring tre hundra döptes till Kristus. Man skulle förstås inte vänta sig något annat...

Så blev vi hemlösa en period. Vi höll ibland till i Strindbergssalen, någon period i Swedenborgskyrkan och vi hyrde även några andra lokaler för vår verksamhet, som naturligtvis blev alldeles för spontan utan fast hemvist. Denna ambulante verksamhet blev till enorm skada för hela vårt arbete. Vi hade ju byggt upp något vi trodde på, och kände oss hotade av problem som växte oss över huvudet. Efter att under lång tid ha försökt hitta lokal, blev vi erbjudna EFS:s f.d. Missionsskola som de evakuerat och sålt till Stockholms stad. Byggnaden stod tom och övergiven ute i Bromma. Den var delvis ganska förfallen, men jag såg inte förfallet. Jag struntade fullständigt i väggar och tak, bara vi hittade ett fäste där

Jag såg det som en naturlig och många gånger krisbetonad konsekvens, att en avsöndringsprocess började bland predikanterna, när det så småningom visade sig att var och en hade sina mer eller mindre spektakulära planer att gestalta och forma organ av amerikanskt snitt för massevangelisation.

vi kunde vara tillsammans och ha bibelstudier. Tyvärr hade inte äldstebröderna i församlingen samma ambitioner.

Dessa äldstebröder var perfekta människor. De representerade godhet, saktmod, hög moral - allt detta som är så värdefullt. Men de var inte revolutionära, utan upplevde församlingen som, om inte ett vilohem, dock ett söndagshem dit man kunde dra sig tillbaka. De älskade biblisk förkunnelse och ett enkelt församlingssliv, men detta fick inte sträcka sig så långt att det grep in i vardagens större eller mindre frågor.

Jag aktualiserade vid ett tillfälle frågor som hade med våra sociala funktioner i samhället att göra. Det gällde vårt ansvar att inte fraternisera oss med det jag upplevde som fientliga organisationer, exempelvis fackföreningen, som genom sina materialistiska och renodlat ateistiska värderingar i längden skulle kväva det andliga livet, om vi inte vågade markera distans till den. Dessa bröder hade ordnad ekonomi med god anställning och fackföreningsanslutning. De utgjorde en ansedd hop av duktiga yrkesmän och tyckte naturligtvis att jag nästan spred villfarande läror. De menade att jag var mera socialist och kommunist än kristen förkunnare.

Men jag ifrågasatte vårt samhällsengagemang och alla de s.k. medborgerliga skyldigheterna eller rättigheterna. Frågan var ju egentligen om medlemsboken betydde mera för dessa väletablerade hantverkare och yrkesmän än det att vara en lem i Kristi kropp. Många ting betraktar vi okritiskt som förmåner, fastän de i många fall är direkt farliga för vår personliga frihet och våra möjligheter att göra det vi som kristna egentligen först bör prioritera.

Isolering och avskildhet

Jag har aldrig någon gång, så långt jag kan minnas, haft någon ambition att fungera i större sammanhang. Jag har känt mig väldigt nöjd när jag kunnat sätta mig ner och undervisa en grupp människor utifrån bibelordet. Det kan vara tio ibland, det kan vara hundra, och ibland också några hundra. Guds Ord återvänder aldrig fåfängt, det är min fasta förvissning. Budskapet måste överlämnas till individer, som inte är anonyma varelser i en stor, oräknelig hop människor, utan kända lärjungar som kan sitta ner och ta emot Guds Ord för att i sin tur förmedla budskapet efter sina förutsättningar och

möjligheter. Det måste finnas en alldeles speciell relation mellan bibelläraren och de han undervisar. Den är personlig, med församlingsgemenskapens typiska närhet och distans.

När vi flyttade till Johannelund, hade jag en dröm om en plats för kontinuerlig bibelundervisning. Helst hela dagarna om det vore möjligt. På detta sätt kunde vi bli en spjutspets för många andra som då inte såg det. Kanske många ännu inte ser det, men så småningom kommer de underfund med att utvecklingens egen gång tvingar fram ursprungliga, kristna gemenskapsformer för att man över huvud taget ska kunna överleva som art. Det är alltså inte fråga om att bevara verksamhetsformer, utan att bevaras som kristen, för att inte deformeras och bli en modebestämd och programmerad aktivist i kyrkliga system.

Här måste den kristna församlingen öva sig i ett allt djupare gudstjänstliv, som först och främst handlar om bön - gemensam bön. Sedan bibelstudium och förkroppsligande av denna gemenskap, så att man fostras och fostrar i ett ömsesidigt utbyte. På en och samma gång verkar detta i två riktningar: Vi självständiggöres för att kunna få en fri, sann och bibelenlig gemenskap. Detta är enormt! Att människor inte ser detta, beror på att de är fångade och förblindade av neobelysning - onaturlig, konstlad religiös tillvaro, i allt mer syntetiska mönster och rum. Min absoluta övertygelse var att vi måste välja isolering och avskildhet, och så förbereda oss att bli förvaltare av Guds nåd. Klarar vi inte av denna ensamhet, kan inte Gud använda oss.

Vi läste bibeln, och det märkliga var att Gud ledde oss till att läsa Uppenbarelseboken och Daniels bok. Många av dem som hörde dessa bibelstudier, har allteftersom åren gått, blivit frapperade av den tydliga orientering som gavs i dessa bibelstudier, med avseende på förändringen i det religiösa klimatet och topografin, samt det politiska livet, ekonomin o.s.v.

Ordet förkroppsligat

Många har sagt till mig: De där bibelstudierna skulle vi ha tillbaka! Men det är människans sätt att se på tingen. Ty det som varit kommer aldrig tillbaka. Och det är inte heller meningen att det ska komma tillbaka på detta sätt. Det jag förmedlade

I början på 70-talet växte den första storfamiljen fram på Johannelund i Bromma. Bilden är från Midnattsropets omslag nummer 10, 1974.

till dessa människor då, skulle de i sin tur förmedla vidare till andra. Så skulle det fortplantas, växa och förmeras. Vi fick en biblisk syn på staten, en biblisk syn på kyrkan som organisation och historiskt fenomen. Och så fick vi även en biblisk syn på ekonomin - inte minst församlingsekonomin. Vi sökte orientering i dessa frågor som skaror av kristna idag inte har den minsta kunskap om. Att vi fick Johannelund var en Guds ledning. Vi måste hitta en social möjlighet att överleva även vintertid. Man måste laga mat då och då, och helst ordna tillvaron så rationellt och värdigt som mänskligt och kristet liv över huvud taget kan bli. Denna delaktighet i livsprocessen är enormt värdefull, för då lär man sig så mycket. Ordet blir levande när det förkroppsligas och blir kött. Man ser Ordet ta gestalt; något utvecklas som förhårligar Jesus Kristus. Men det är ju självklart att allt har sin tid.

Johannelundstiden förlängdes till ett arbete på Gamla Bro, mitt inne i City. Det var en otroligt underbar tid. När jag började predika om staten och kyrkan, kom generalangreppet mot oss. Det var på bred front. Inte ett enda område stod oantastat. Vårt sociala liv angreps på alla punkter. Det gällde främst våra barns fostran i skola och hem.

Så småningom kom skatteproblematiken, och man beskyllde oss för allt möjligt. Människor fattar inte att man kan ha synpunkter på skattesystemet utan att vara skattesmitare. Om vi bekämpar

Utvecklingens egen gång tvingar fram ursprungliga, kristna gemenskapsformer för att man över huvud taget ska kunna överleva som art. Det är alltså inte fråga om att bevara verksamhetsformer, utan att bevaras som kristen, för att inte deformeras och bli en modebestämd och programmerad aktivist i kyrkliga system.

skatten, då går vi naturligtvis ut och deklarerar att vi inte vill vara med och betala pengar till detta som vi på andra områden markerar distans till. Det kan exempelvis inte vara någon mening med att betala skatt till försvaret om man samtidigt är totalvägrare. Eller betala skatt till skolsystemet om man inte vill sända barnen till statens skolor. Det har jag upprepade gånger öppet deklarerat, utan att vi fördenskull gjort oss skyldiga till skattestrejk. Våra förslag till lösningar har varit hemundervisning och totalvägran. Det har medfört att vi sagt nej tack

till förmåner som vi annars hade utnyttjat. Vi har försökt markera distans till hela det subventionerade kyrkolivet. Att staten skulle ha sitt finger med i församlingens ekonomi är ju något förfärligt. Och sedan försöker man låtsas att det inte skulle ha betydelse för den andliga verksamheten!

Detta avslöjar en avancerad fräckhet, eller möjligen en stor okunnighet. Den ledare som är så fruktansvärt okunnig, är en fara för Guds verk. Risken är stor att han går fiendens ärenden, och inte kan skilja på vad som är kejsarens och vad som tillhör Gud. Det är förödande att det finns en sådan principlöshet bland ledare. Det finns en gräns, som absolut inte får överskridas om man ska bevara sin identitet som kristen och vara en levande representant för det rike som inte förgås.

Ett sant församlingsliv

För att kunna förverkliga ett sant församlingsliv, är det omöjligt att nöja sig med mötesverksamhet. I begreppet "mötesverksamhet" associerar man in en hel arsenal av fenomen och medier. Vad ska till för att ha mötesverksamhet i denna tid, där man exempelvis har "luciavaka", medan man säger sig vara väckelsekristen. Vad är "väckelsekristet luciafirande"? När pingstförsamlingarna går ut och annonserar luciavaka, är det faktiskt en fruktansvärd fräckhet och ett hån mot deras eget ursprung och pionjärerna. Opportunismen som tar sig uttryck i en vidrig flirt med stormakterna, de stora i samhället och alla påvliga utspel blir allt vanligare i kyrkorna.

Mötesverksamheten är en väldigt viktig fråga för församlingen. Vilken utrustning behövs för att ha möten; instrument, tekniska hjälpmedel och vilken plats ska tekniken, artisteriet och professionalismen ha? Om vi vill vara ärliga, måste vi bekänna att vi tagit miste på vad som skapar gemenskap och möjliggör ett sant gudstjänstliv. Gud vill ha tillbedjan i ande och sanning, men Jesus har sagt att "varest två eller tre är församlade i mitt namn är jag mitt ibland eder". Han säger inte ett ord om symboler, vigda rum och övriga sakrala hjälpmedel för att han ska kunna närvara. Det gäller att samlas i Jesu namn, och att vi låter Jesus vara i centrum och bli själva attraktionskraften som drar samman. Om vi samlas omkring honom och i hans namn, kommer vi att få ett mycket rikt och underbart gudstjänstliv,

Ordet blir levande när det förkroppsligas och blir kött. Man ser Ordet ta gestalt; något utvecklas som förhärli- gar Jesus Kristus.

fastän det säkert kommer att uppfattas som mycket torftigt av människor som kräver andra attribut för att uppleva stämning och religiösa känslor.

Med detta vill jag inte ha sagt att moderna hjälpmedel i församlingsarbetet är förkastliga. Det är uppenbart att då levande människor som brinner för Herren Jesus tar hjälpmedel i sin tjänst, blir de till välsignelse. Om jag använder bilen för att tjäna Gud, innebär det inte att den ska ut i rallykörning. Bilen får underordna sig behovet, och jag kan då inte engagera mig i konkurrens för att vinna ära eller bli berömd.

Det finns en frestelse för församlingen att ställa upp i "religiösa rallyn", och konkurrera med de profana krafterna för att demonstrera att vi kan det här lika bra som ni! Vi är publika, vi är folkliga! Så satsar man på detta och bedrar sig. Det blir ett rally som kräver väldigt engagemang av några specialister som har tränat oerhört för sina uppvisningar. Jag har en känsla av att vi, bildligt talat, har en skara rallyförare på det religiösa området som tävlar om uppmärksamhet, blir berömda på sina talanger och även berikar sig på dem. Detta får allt större plats i den kristna församlingen. Mötena blir rallybetonade, och det vänder jag mig emot. Det finns dock ett rätt bruk av hjälpmedel - i tukt.

Bortsett från alla hjälpmedel, så finns det dock intet som kan ersätta det brinnande hjärtat. Saknas detta brinnande hjärta, så spelar det ingen roll vilka resurser man förfogar över. Det kommer i alla fall aldrig att leda fram till någon andlig väckelse. Det är andefyllda kristna lärjungar, som har uppfyllts, fostrats och utrustats vid Andens universitet, som är bärare av gudomlig kraft för att proklamera och demonstrera evangelium om Guds rike till tidsålderns illa medfarna människoskaror runt omkring på vår jord. ■

Tid o

Vittnesbörd av Pelle Lind

Jag vill dela ett ganska personligt vittnesbörd. Det kanske kan hjälpa någon som befinner sig i den situation jag befann mig i för några år sedan. Jag var ganska engagerad i Maranataväckelsen då jag var ung grabb. Men tidens tand gjorde sitt. Jag vandrade iväg. Man brukar tala om en ökenvandring, men det var snarare Egyptens mörker jag befann mig i. Men så började jag bli väldigt trött på den situation jag befann mig i. Min själ var tom och trött. Det var väl egentligen inte synden; det där att man gick på puben och sånt där, som plågade värst. Det var ju frukter av synden, egentligen. Men det var själva upplevelsen att vara i avsaknad av härligheten från Gud, som det står i Romarbrevet 3:23. Jag upplevde att jag inte var i hans närvaro. Jag närde en längtan och började söka Herren. När man börjar göra det, då är han inte långt borta.

För ganska exakt två år sedan kom jag till Bällsta på tältmöten. Då hade jag inte varit på ett Maranatamöte på flera år. Jag satte mig nära utgången, om det skulle bli för hett och närgånget ... Det första som hände var att Robin fick syn på mig. Han hoppade ner från plattformen som en gasell, och så fick jag en sån där björnkram – som från den helige Ande själv! Det hände inte så mycket mer egentligen på det mötet. Jag kommer faktiskt inte ihåg någon-ting av det som sades eller sjöngs. Jag kommer egentligen bara ihåg den där kramen!

Så fortsatte det. Jag lyssnade den perioden väldigt mycket på Radio Maranata. Det går bra att lyssna via

ch rum försvann!

Då var det som om ett åskväder av helig Ande kom över mig, på ett sätt som jag aldrig någonsin tidigare upplevt. Jag började ropa till Herren i tungor och prisa Gud!

internet också! Processen som hade börjat i mig fortsatte. Ibland, när jag var kvar i ”Egyptens mörker”, var jag ute på någon pub eller något sånt där, det var ju liksom ett attribut till tomheten. Man skulle ut och ha roligt, som det hette. Dagen efter var man lika tom igen. Dessutom hade man huvudvärk, som ren bonus. Den där tomheten upplevde jag hela tiden. Än om jag hade tron på Gud, så kände jag att jag inte var i hans närvaro. Jag fick börja gå tillbaka till Guds väg.

Ett halvår senare – när jag var i bön... ja, jag hade lyssnat på Radio Maranata på morgonen, och så brukade jag läsa bibeln och be. Just den här morgonen kände jag att jag skulle gå ner på knä.

Jag låg en stund och bad – kanske tio-femton minuter. När jag skulle resa på mig kände jag en maning – inte någon klar röst, men det var en tydlig maning: Bli kvar! Och jag dröjde kvar och fortsatte be. Då var det som om ett åskväder av helig Ande kom över mig, på ett sätt som jag aldrig någonsin tidigare upplevt. Jag började ropa till Herren i tungor och prisa Gud! Tid och rum försvann. Och då jag inte längre kunde stå på knä, så gick jag runt bland mina gamla, dammiga pianon i verksta'n och prisade Gud. När jag sedan tittade på klockan, hade jag hållit på ungefär en timme. Tid och rum försvann. Och det blev en sådan känsla av renhet.

Jesus lever – det är en verklighet. När jag förr var ute på någon pub, brukade jag alltid ångra mig efteråt. Jag kände: ”vad hade jag där att göra?” Det var fullständigt meningslöst. Men nu har det gått två år! Och jag har inte ångrat en enda sekund! Jesus lever.

Jag vill sjunga Christina Imsens sång:

Av nya tiders flöden din själ är tom och trött. Du fjärrmat dig den Gud du en gång mött. Den röst som du då hörde, har dränkts av tidens brus. Du tappat spåret till din Faders hus.

O själ, vänd om till källan, där evigt liv du fann Røj upp den stig tillbaka, där flödena upprann. Ty endast där du mättas, Och där behålls du ren. Ur klippan Kristus bryter fram en flod för var och en.

En vandringsman i tiden, du gjorde ditt beslut Att bli en stridsman tills din dag var slut. Du fienderna mötte, då du var trött och svag. I striden hård du lidit nederlag.

Idag hans stämman ljuder: Du törstige, kom hit! Det vatten jag dig giver, ger dig liv. Men skynda dig, det hastar! Snart lämnar jag din trakt, Ty många skall ännu få se min makt.

Røj upp stigen tillbaka! Det är lätt att gå iväg och det är lätt att gå vilse. Det är jobbigare att röja stigarna tillbaka. Det är tuffare. Men om du är här som behöver röja stigarna tillbaka, så kan jag tala om att här finns både yxa och motorsåg! Så det är inga problem! Det är bara att komma! ■

Kuba – ett land förföljer oliktankarna

”Det är en sak att utstå förföljelse från världsliga myndigheter, kristna syskon vänder ryggen till, blir det smärtsamt.”

**Reportage:
Berno Vidén**

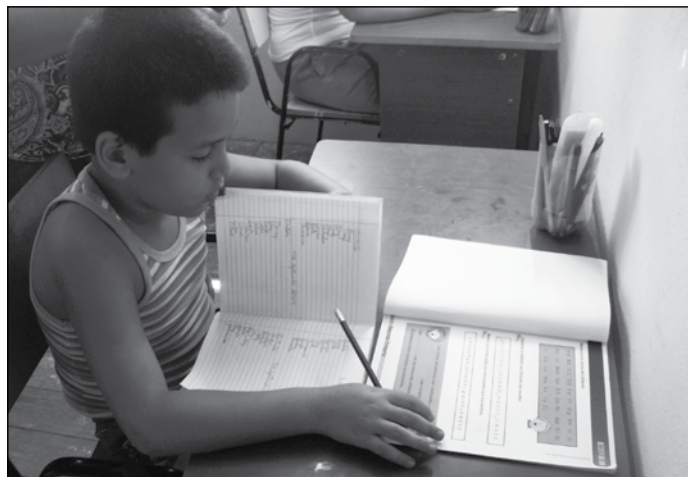
Vid tre olika tillfällen under hösten 2017 reste missionär Berno Vidén från Dominikanska republiken till Kuba. Att möta det kubanska folket och att på nära håll blicka in i deras vardagsliv gav många starka intryck. I det här reportaget skriver han speciellt om den tredje resan, som gick till Guantánamo-regionen i östra Kuba.

Att leva under ständigt hot om fängelse, och om att barnen kan omhändertas av myndigheterna, är en daglig realitet för familjen **Ramón och Adya Rigal** i det kubanska samhället Guantánamo. Alltsedan de för drygt ett år sedan började agera mot myndigheternas tvångsindoktrinering av barnen i skolan, har repressalier

på olika sätt riktats mot familjen.

Familjen Rigal bor i Guantánamo, en medelstor stad i östra Kuba med drygt 250 000 invånare. Resan från flygplatsen utanför den betydligt större staden Santiago de Cuba tar ungefär en och en halv timme och man färdas genom enorma sockerrörsfält. Längs landsvägen syns en och annan ko, och oxar som går i spann ute på åkrarna. Biltrafiken är lugn och det är inte många som har råd att äga en bil. Däremot finns det gott om hästar med vagn vilket fungerar som persontransport. Fordonsparken utgörs mestadels av bilar och motorcyklar från femtiotalet. Av nyare bilar är det rysk Lada som är vanligast.

Chauffören som mötte mig vid flygplatsen är egentligen läkare. Han har tjänstgjort tre år i Brasilien och med den lön han sparade in där lyckades han köpa en tio år gammal Lada när han kom tillbaka till Kuba. Han berättar att läkaryrket är lika dåligt betalt som vilket annat arbete som helst och för att försörja sin familj måste han köra taxi på all ledig tid. Han uttryckte resignation över tillståndet i Kuba:

Joel, 7 år, får hemundervisning i Guantánamo, Kuba, trots myndigheternas uttalade förbud.

Jag lider inombords när jag ser hur svårt det kubanska folket har det. Jag kom från Brasilien med inspiration att vilja utveckla någon form av företagsamhet, men ingenting är tillåtet. All affärsverksamhet ska drivas av staten. Allt annat trycks ner och omöjliggörs.

Kuba är ett land som lever i konflikt med sig själv, vilket tar sig uttryck på många sätt. När man kommer in i Guantánamo är det första man möter stora monument och revolutionära slagord som höjer kommunismen till skyarna. Bilder på Fidel Castro och

Che Guevara finns överallt. Revolutionen som snart fyller sextio år verkar aldrig ta slut. Skolbarnen bär uniform och tydliga symboler om vilket parti som har makten. Indoktrineringen är total.

Många av de kubaner jag träffade har resignerat. Det är brist på det mesta och i hela staden Guantánamo finns inte en enda reklamskylt. En sopbil årsmodell 1960 åkte med fyra arbetare sakta upp och ned för gatorna och aviserade sin ankomst genom att slå på en bjällra. En och annan kvinna kom ut på gatan med sin avfallshink. Sopor i påsar och säckar som man är van att

d som de

eter, men när

Familjen Rigal tillsammans i köket. Fr. v. Ramón, Joel, Ruth och Adya.

se i andra länder existerade inte. Bristen på varor märks tydligt.

Hela den östra regionen med Guantánamo som huvudort hade sin glansperiod före revolutionen 1959. Då besöktes staden flitigt av amerikaner stationerade på USA:s militärbas som bär samma namn. Ett tydligt minnesmärke från den tiden är slumområden med så kallade "cuarterias", där prostitutionen var en stor inkomstbringande affär. Efter revolutionen stängdes gränserna och mycket av handeln upphörde. Kuba har sedan dess levt i ständig konflikt med USA. Idag anses Guantánamo-regionen vara landets mest eftersatta.

Vid en central gata mitt i stan bor familjen Rigal. Deras bostad är ett missionscenter på

fler än ett sätt. Det som hos andra vanligtvis brukar vara en hall och ett vardagsrum har hos familjen Rigal gjorts om till en enkel möteslokal. Där samlas vännerna flera gånger varje vecka till gudstjänst. Lovsången leds vanligtvis av Adya som sjunger till ackompanjering av växelvis tamburin och piano. I rummet intill är familjens kök, vilket också används flitigt för att tillreda någon form av förtäring i samband med mötena.

Fram till helt nyligen tillhörde Rigals församling ett koncilium (en form av kyrkligt samfund) bestående av flera lokala kubanska församlingar, men i och med att familjen bestämde sig för att hemundervisa sina barn "med Guds ord som grund", uteslöts de ur konciliet.

Det är en sak att utstå för-

följelse från världsliga myndigheter, men när kristna syskon vänder ryggen åt blir det smärtsamt, säger Ramón.

Vi backar berättelsen om Ramón Rigal till början av nittiotalet. Det var året efter Sovjetunionens fall och Kuba drabbades av en mycket svår hungersnöd som tärde hårt på befolkningen. Ramón, som ännu inte blivit frälst, bestämde sig likt tusentals andra kubaner för att lämna Kuba och söka lyckan i annat land. En av flyktvägarna många tog var att simma över Guantánamobukten som leder fram mot USA:s territorium på Kuba, där den militära basen Guantánamo ligger. Bukten är minerad och en del av kubanerna som försökte ta sig fram till USA den vägen omkom i minfältet. Ramón

lyckades aldrig ta sig så långt utan fängslades av kubansk militär innan han hann ge sig ut i vattnet.

Fyra års fängelse blev domen. Där i fängelset bad Ramón för första gången i sitt liv till Gud:

Gud, om du finns, hjälp mig ut från fängelset. Gör du det så vill jag ge mitt liv åt att tjäna dig.

Ramón fick bönesvar. Överbevisad om att den Gud han aldrig tidigare trott på ändå fanns, överlämnade han sitt liv åt Jesus i fängelset innan han blev frisläppt, mindre än två år efter att han fängslats.

Början av nittiotalet var också en andlig besökelse för Kuba. På grund av den våldssamma hunger som plågade landet drevs människor in i nöd och sökte Gud. Tusentals och åter tusentals kubaner blev frälsta under de åren.

Hungersnöden till trots så fortsatte Kubas ständigt pågående revolution. Kommunismen och dess styre är och har alltid varit av högsta prioritet. Folket bad om hjälp att tillåtas importera, skapa företag och annat som kunde få igång ekonomin, men rädslan för utländskt inflytande var

Fordonsparken på Kuba består mestadels av bilar från 50-talet.

för stor. Kubas regering med Fidel Castro i spetsen fortsatte att styra landet och folket med järnhand.

Ett exempel på hur nära och påträngande övervakningen över medborgarna fungerar, är kvarterskontrollanterna. Varje kvarter har spioner som vakar över vilka som kommer och går. Skulle det visa sig att okända personer börjar röra sig i området eller i någons hus, informeras myndigheterna. Min närvaro som utlänning rapporterades säkert.

Under mitt besök hos familjen Rigal uttryckte Ramón flera gånger hur gärna han hade tagit emot mig i sin bostad – sovplats fanns – men på grund av risken att bli anmäld fick jag bo hos en granne som hade ett speciellt tillstånd att hyra ut rum. Där registrerades omsorgsfullt alla mina uppgifter.

En annan regel Kuba har är att ingen privatperson tillåts ha internet i sitt hem. All uppkoppling ska ske vid de offentliga platser som finns med wifi-signal. Många internationella internetsidor är blockerade och vad kubanerna får se bestäms av myndigheterna. Ibland ser man hur myndigheternas pejlingsbilar åker gata upp och gata ner för att se om de kan fånga upp någon illegal signal. Skulle någon ertappas med att ha en länk i sitt hem uppmanas personen under hot

om åtal att genast plocka bort utrustningen.

Ramón, som nu var frälst, blev andedöpt och utbildade sig teologiskt och tjänstgjorde så småningom som pastor i en metodistförsamling. Då han fortsatte att studera bibelordet blev han sedermera klar över dopfrågan och lämnade därför metodistförsamlingen och började tjäna inom en döparförsamling. Under många år reste Ramón ute på landsbygden och spred evangelium till ett hungrande folk. Längtan att fly från Kuba var nu borta inför de enorma behov av evangelium som han mötte i sitt land. Allteftersom åren gick träffade han så småningom Adya. De gifte sig år 2000 och bosatte sig i Guantánamo där familjen sedan började en församlingsverksamhet i sitt hem.

Paret Rigal har två barn: Ruth, som idag är 12 år och Joel, 7 år. Ruth började den obligatoriska skolgången som sjuåring men redan från början vantrivdes hon. Skolmiljön var tuff på många sätt och indoktrineringsen av barnen i den kommunistiska revolutionens anda gick tvärs emot det hon hade fått lära sig hemma. Myndigheterna å sin sida menar att all undervisning i skolorna är *Laico* – icke-konfessionell, och att det därför inte borde finnas något hinder för någon

Här är Ramón på väg för att anmäla sig hos polisen.

familj att skicka barnen dit. Dock är det en ateistisk och kommunistisk ideologi som ges som grundläggande undervisning.

Vid mina tre besök i Kuba lade jag speciellt märke till hur hårt drillade barnen blir i skolan. Man uppfordras av sina lärare att vara en tuff revolutionär och som obliga-

torisk symbol bär alla elever röda scarfar. Det är visserligen inte obligatoriskt enligt lagen att bära scarfen, men den som inte följer mönstret blir mobbad. Barnen lär sig att Revolutionen är en högre auktoritet än föräldrarna. Jag mötte flera föräldrar som allvarligt oroas över hur deras barns attityder förändras i skolan och många gånger ställs mot den egna familjen. Redan som treåringar uppmanas föräldrar under stora påtryckningar att skicka sina barn till olika skolor, trots att det inte är obligatoriskt.

Ruth mobbades ofta i skolan på grund av sin kristna tro. En dag kom hon hem och frågade sin pappa varför alla måste bära den röda scarfen. Ramón gick till skolan och tog upp frågan med Ruths lärare och fick till svar att hon inte behöver bära den om hon inte vill. Men då Ruth tog av sig scarfen började en svår tid av mobbning för henne som tog

Familjens vardagsrum är omgjort till lokal och används flitigt till församlingens möten.

sig många hemska uttryck, både fysiskt och verbalt. Det var då Ramón bestämde sig för att inte längre skicka henne till skolan.

Hösten 2016 var familjen överens. Ruth skulle inte skickas tillbaka till skolan. Istället började föräldrarna själva att undervisa henne i hemmet. Även lillebror Joel som började sitt första skolår fick hemundervisning. Ganska omgående hörde skolan av sig och uppmanade Ramón och Adya att skicka barnen till skolan. Genom hembesök av lärare, poliser och åklagare hotades familjen inför barnen med rättsliga åtgärder och att barnen skulle kunna omhändertas. Familjen var dock övertygad. De hade fått nog av skolan och dess indoktrinering i kommunistisk och marxistisk anda, och de ville inte heller utsätta barnen för den mobbning som drabbar främst kristna barn.

Under hela höstterminen fick de bedriva hemundervisning utan inblandning från skola och myndigheter. Året därefter, under februari månad 2017, blev det däremot svårare. De lurades till polisstationen genom att en polis kom hem till dem och sa att de där skulle skriva under ett papper. Då de kom till stationen så fängslades de båda makarna under två dagar. Den 25 april blev det sedan rättegång då Ramón dömdes till ett års fängelse med straffarbete och Adya fick ett års husarrest.

Fängelsedomerna kom aldrig att verkställas utan ändrades den 7 juli i högre instans till ett års samhällstjänst, både för Ramón och Adya. Varje vecka måste makarna anmäla sig på polisstationen, vilket de gör med bävan.

Eftersom vi fortfarande har hemundervisning så vet vi inte hur myndigheterna kommer att agera, sa Ramón i samma stund som han satte sig på cykeln för att åka till polisen.

I ett e-postmeddelande daterat den 8 november 2017, skriver Ramón till mig att han nu har börjat sin samhällstjänst, eller straffarbete som han kallar det. Han är kommenderad att slå gräs hela dagarna med en machetes, en stor djungelkniv, som verktyg.

Det är ett hårt arbete, men det är för Kristi sak. Det är en form av utnyttjande genom hårt arbete i solen, utan mellanmål och med en månadslön på 10,80 USD. Det finns verkligen slavarbete på Kuba. Tack för ert stöd i vårt fall, som också är för Jesus.

Ramón är djupt gripen av Apostlagärningarnas budskap där församlingen delade allt och åt vid samma bord, något han inte låter straffarbetet hindra. Den 11 november fick jag följande hälsning:

Idag kunde jag ta med ett mellanmål i vår församlings namn för att dela med mina medarbetare som också är fångar. Det är ett sätt att vittna om Jesu kärlek under ett arbete med dåliga förhållanden. Jag blev påmind om möjligheten när jag tänkte på hur ni varje dag ger frukost till dominikanska barn, och jag hoppas kunna göra detsamma. De vittnesbörd som du delade med oss om matutdelning och

gemensamma måltider i församlingen har utmanat oss att agera. Tack för ert stöd.

I ett land som Kuba är man mycket beroende av varandra in i minsta detalj. Det kan handla om allt från att komma över lite ris eller någon annan matprodukt. Allt ransoneras och ingen kan exempelvis köpa mer ris per vecka än den bestämda mängden. Varje dag ser man hundratals människor köa i timmar för att köpa mat. Kött är dyrt och svårt att få tag på. Nötkött är olagligt att äta. Den som blir påkommen med att slakta en ko kan dömas till många års fängelse. Det spelar ingen roll om man äger kon. Mjolk är också mycket svårt att få tag på.

För varje kristen församling är också samarbetet och stödet man får och ger till andra församlingar viktigt. I Guantánamo har Ramón och hans församling alltid haft ett gott samarbete med andra församlingar och koncilier. Men då familjen tog barnen ut ur skolan ansågs man av koncilierna inte längre vara en församling utan en *sekt*, som inte lyder de lagar som stiftats. Till saken hör att det koncilium som församlingen tillhörde uppvaktades av myn-

digheterna och uppmanades under hot att utesluta Ramóns församling. Om de inte skulle lyda denna uppmaning kunde de själva få problem. Utan något annat klagomål än att vilja föstra sina barn utifrån Guds ord, kastades Ramón, Adya, deras barn och hela församlingen ”ut i kylan”, ut ur den kristna gemenskapen.

Tidigare när Ramón mötte pastorerna och andra kristna vänner ute på gatan så brukade de stanna och prata en stund för att uppmuntra varandra. Nu hälsar ingen längre på Ramón och de som hör till hans församling. Från den stund de uteslöts ur konciliet blev också verksamheten illegal eftersom ingen på Kuba tillåts driva en församling utan att tillhöra ett godkänt koncilium.

Utfrysningen från andra församlingar i Guantánamo är svårare att bära än förföljelsen från myndigheterna. Det är också svårare att förstå, eftersom vi alla har samma uppdragsgivare och uppdraget är att sprida evangelium om Guds rike. Ramón ser riktigt beklämd ut när han berättar om situationen och ser hur effektivt det totalitära kommunistiska inflytandet är. Han tänker på alla barn som behö-

Ett vanligt transportmedel på stadens gator är häst och kärra. På bilden är det skolskjuts.

ver få lära sig vem Jesus är:

En stor synd som många församlingar idag gör sig skyldiga till, är att skicka sina barn till en skola som styrs av otroende. Jag tror att församlingen mer än någon annan borde resa upp skolor för att inbjuda även icke troendes barn och på det sättet så in evangelium hos dessa barn.

Under samtalets gång började vi att jämföra Kuba med Sverige. Två länder så olika varandra men ändå så lika. Sverige är ett kapitalistiskt land med överflöd av det mesta, men toppstyrt när det gäller barnen och deras utbildning. Kuba är kommunistiskt och folket lider brist på mat och möjligheter att själva lösa sin situation. Båda länderna har skapat lagar som omöjliggör för föräldrar att själva ge sina barn någon annan utbildning än den staten erbjuder. Familjen Rigal har dömts till samhällstjänst och hotas med att barnen kan omhändertas. I Sverige påförs föräldrar som hemundervisar skyhöga böter och hotas med sociala utredningar. Alla utrymmen för barnens rätt att få en annan utbildning lagstiftas effektivt bort.

Det familjen Rigal gör är unikt för Kuba. Man känner inte till någon som tidigare har tagit barnen ut ur skolan och börjat med hemundervisning. Samtidigt vet man inte vad som händer i andra regioner i landet eftersom all tillåten media är statlig och man publicerar aldrig sådant som anses vara negativt för Revolutionen.

Under mina tre dagar i Guantánamo var det möte varje kväll. Rent juridiskt existerar inte församlingen längre sedan den uteslöts ur konciliet, och dess gudstjänster är illegala. Dock finns den där – mer vital än tidigare. Samlingarna och samtalen vi hade under mitt

besök är oförglömliga. Att möta syskon så övertygade och beredda att offra allt för sina barn är gripande. Ett tjugotal vänner var med i mötena och de stöttar familjen Rigal till hundra procent.

Då jag berättade för dem om situationen i Sverige och hur vi i församlingen kämpat för och bedrivit hemundervisning under fyrtio år, jublade vännerna. Dels över att vi hållit ut under alla år och dels över att de nu vet att de inte står ensamma i kampen. För mig var det en oerhörd upplevelse att få tala till syskonen. De lyssnade med en iver och hunger som man inte är van att möta. De ville veta så mycket som möjligt om storfamiljen, om att ha allting gemensamt enligt Apostlagärningarna, om hur vi praktiskt löst frågor i gemenskapen o.s.v. Jag berättade om församlingens historia, kamp och hur vårt motto alltid har varit att gå till Jesus utanför lägret. Tre kvällar hade vi illegala möten och Ramón frågade mig allvarligt om jag var medveten om det ...

Jag påminde Ramón om att de är pionjärer. Han berättade då om familjer som kommer till honom med samma oro för sina barn. Det är många som hoppas på en förändring. En familjefar som besökte Ramón berättade för mig att han också överväger att börja hemundervisa. Priset att betala är högt men värdet av att rädda sina barn är högre.

Sista kvällen under mitt besök i Guantánamo fokuserade jag undervisningen kring Maranata – Kom, Herre Jesus, och responsen var enorm. Flera av syskonen vittnade om hur tacksamma de var att ha fått kontakt med Maranataförsamlingen, precis nu när de har det som svårast.

Ramón gav mig en avskedshälsning under sista mötet, vilken både värmde och uppfordrade till att aldrig dra sig

undan från dem som lider för Jesu namns skull:

I och med att du besöker oss så uppfyller du Jesu befallning i Matteus evangelium kapitel 25, där det står att jag var i fängelse, och ni kom till mig. Jag är dömd till ett års samhällstjänst och har reseförbud. Besöket har betytt mycket mera än du kan förstå.

Vi fortsätter att bedja för våra kubanska vänner. De vittnar på samma sätt som vi i Sverige om hur påtaglig kampen för barnen är, att vi är främlingar och gäster här i tiden, speciellt om vi vill följa Jesus inom livets alla områden. ■

Faktaruta: Kuba är Karibiens största ö. Från öst till väst är avståndet 120 mil.

Yta: ca. 110 860 km² (en fjärdedel av Sveriges yta).

Antal regioner: 15

Antal invånare: ca 11,2 miljoner (2016)

Språk: Spanska

Huvudstad: Havanna

Klimat: Subtropiskt

Högsta berg: Pico Turquino (1974 m.ö.h.)

Största delen av Kuba är slättland med bördig, odlingsbar jord.

Kuba är hårt drabbat av stormar. Under september 2017 åstadkom orkanen Irma mycket förödelse.

Statsskick: Socialistiskt med enpartisystem. Allt sedan Revolutionen år 1959 har landet styrts av familjen Castro.

Hälsa: All sjukvård är kostnadsfri

Läkartäthet: En läkare på 172 invånare (Sverige har en läkare på 250 invånare)

Kuba ger katastrofbistånd till många länder. Under 2017 är mer än 50 000 kubansk medicinsk personal verkssamma i 67 länder

Skolgång: 9 års obligatorisk skola

Alfabetiseringsgrad: 99,8%

Medelinkomst: ca. 24 USD per månad (ca 200 SEK)

Kuba och Nordkorea är de två länder på hela jorden där Coca-Cola inte säljs.

Kubaner som flyttar till huvudstaden Havanna utan speciellt tillstånd fängslas och skickas tillbaka till sin hemort.

(Källor: Sveriges ambassad i Havanna och Svensk-Kubanska föreningen)

Bunkra upp i förrådet!

Vittnesbörd av Leif Löfgren

Det är en väldig gränslös nåd att få vara med på de här härliga mötena med många bibelstudier. Jag älskar Bibeln.

Glöm ej bort din Bibel! Läs den varje dag.

Grip om Herrens löften i tro, det gjorde jag.

Och sedan ska vi icke glömma bort att tacka Gud för allt det underbara som han gör i våra liv. Tänk att han ska leda oss där vi går bedjande fram, steg för steg. Det är vad som ligger på mitt hjärta, det här härliga mötet. Jag ser att det finns barn, ungdomar och grånande kämpar ibland oss här. Jag tror att det här är ett möte just för dig som känner dig ensam, modfälld, trött och sliten. Ett gyllene tillfälle just för dig. Tänk att Jesus ser den lilla, lilla människospillran i det stora, stora sammanhanget. Ära vare Herrens underbara namn!

Jag ska tala om det kristna hoppet och jag vill läsa ifrån första Johannes brev, det tredje kapitlet och de tre första verserna där:

- Se vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi få kallas Guds barn, vilket vi ock äro. Därför känner världen oss icke, eftersom den icke har lärt känna honom. Mina älskade, vi äro nu Guds barn, och vad vi skola bliva, det är ännu icke uppenbart. Men det veta vi, att när han en gång uppenbaras, skola vi bliva honom lika; ty då skola vi få se honom sådan han är. Och var och en som har detta hopp till honom, han renar

sig, likasom Han är ren.

Det här ordet som nämns som ren och renhet, det används 100 gånger i Nya testamentet. Om vi vandrar i ljuset, som han är ljuset, så har vi gemenskap med varandra och hans sons blod renar oss kontinuerligt från all synd. Ära vare Herrens underbara namn. Halleluja! Vilken nåd att få vara ett Guds barn och få veta att mitt namn är skrivet i Livets bok. Prisat vare Herren!

Jag tänker på att Gud har en underbar plan med varje människas liv. Men vi ska inte vara främmande för också den här verkligheten: Djävulen har kommit för att stjäla, slakta och förgöra. Hans plan är att du ska misslyckas, gå sönder. Det ska vara jobbigt, trist och tråkigt. Men ära vare Herren, nu är Herren här den här kvällstunden och han vill lyfta bördan ifrån våra liv och vi får se honom, Jesus Kristus, halleluja.

Jag har varit sjöman. Då fick vi bunkra upp innan vi skulle ut på oceanen och till långväga destinationer. Man fick proviantera och bunkra upp, så det fanns drivmedel och mat så att vi kunde livnära oss under de långa veckorna ute på havet. Och jag ska säga dig: Vi är nu i en bunkringshamn och en bunkringsstation. Se nu till att bunkra upp, hämta dig vatten till förråd under belägringen och förstärk dina fästen! Vi har under Bibelskolan hört ifrån Nahums bok, och det är min

Nu kastar vi inte ankaret till något fäste här i jord och värld, utan vi kastar det innanför förlåten i himmelen.

hälsning också till dig: Hämta dig vatten till förråd under belägringen! Vi som Guds folk är faktiskt i ett land där vi inte har vår hemort. Vi är på väg till Landet där vi har vårt namn inskrivet i boken i himmelen. Halleluja!

Jag tänkte också på ordet i Hebreerbrevet, det sjätte kapitlet:

- Så skola vi få en kraftig uppmuntran, vi som hava satt vårt hopp till det som ligger framför oss. Och i det hoppet hava vi ett säkert och fast själens ankare som når innanför förlåten.

Halleluja, en kraftig uppmuntran! Jag överbringar det här till oss var och en, var vi än är någonstans, så är hälsningen till dig. En kraftig uppmuntran, halleluja! I det hoppet hava vi ett säkert och fast själens ankare!

Vi låg en gång i Valencia vid Medelhavet. Vi skulle dit och lasta apelsiner, men så fanns

det ingen plats att komma in i hamnen för oss. Då fick vi invänta hamnplats utanför, där på "redde" som det hette. Och då fick de kasta ut ankaret så att båten låg stadigt. Vi fick ligga där i flera dagar. Ibland kom det kraftiga vågor, men båten låg stadigt. Nu kastar vi inte ankaret till något fäste här i jord och värld, utan vi kastar det innanför förlåten i himmelen. Halleluja! Inte i börsnoteringar, i bankvalv och jordiska intressen och omständigheter.

Nej du, det är inte tillförlitligt. Men är ankaret kastat innanför förlåten, så håller det för alla bränningar. Vår Frälsare är på Faderns högra sida och manar gott för oss allihopa. Halleluja! ■

En annan ande

*En annan Jesus, en annan ande
och ett annat evangelium.*
Del 2

Text: Stig Andreasson

Vi har i en tidigare artikel tagit upp problemet med falska lärare som påverkade redan de tidiga kristna församlingarna. Dessa falska apostlar förkunnade en annan Jesus, förde med sig en annan ande och presenterade ett annorlunda och främmande evangelium. Vi tog då upp några nutida riktningar, som också förkunnar en annan Jesus. Vi underströk vikten av att hålla fast vid Bibelns undervisning om Herren Jesus. Denna gång tar vi upp farorna som aposteln varnar för under benämningen "en annan ande och ett annat evangelium".

Även idag kan "en annan ande" vara i verksamhet.

Där man förkunnar en annan Jesus än Bibelns, påverkas också den andliga atmosfären. I vår tid har vi en rad trender och andliga manifestationer, som kallas "karismatiska" och som alltså betraktas som ett verk av den helige Ande. Men i Bibelns ljus kan vi inte utan vidare godta dem såsom sunda och inspirerade av sanningens ande.

Helt i början av vårt årtusende utkom en bok med titeln "2000 år med den helige Ande". I Norge utgavs den på pingstförlaget Rex. Den var ett försök att sammanfatta den s.k. "karismatiska kristendomens" historia helt från apostlarnas tid till vår egen tid. Boken fick många lovord och innehöll utan tvivel många intressanta upplysningar. Men döm om min förvåning, då författaren bland karismatiska manifestationer i nyare tid

nämnde det som sker på den katolska vallfartsorten Lourdes i Frankrike. Där hade jag varit flera gånger och blivit djupt chockerad över den Mariadyrkan som där förekommer. I Lourdes talas det inte mycket varken om Jesus eller den helige Ande. Allt fokuseras kring Maria. Hon sägs ha uppenbarat sig för en liten herdeflicka i en grotta i berget. En källa med undergörande vatten sprang då fram. Detta vatten förs i ledningar till en rad kranar utanför grottan. Nutida pilgrimer uppmanas att dricka av vattnet och två sig rena däri. Jesus omtalas huvudsakligen genom texten över ingången till den gamla kyrkan, där det står: "Genom Maria till Jesus." Hela staden är full av butiker där man säljer Mariabilder i alla dimensioner. Hur i all världen kunde man få denna extrema Mariakult att framstå som ett exempel på karismatisk kristendom och som ett resultat av den helige Andes ledning och inspiration i vår tid?

En rad andra företeelser har blivit omtalade i vår tid. Att "falla under kraften" eller bli "nedslagen av Anden" har blivit begrepp i vissa karismatiska kretsar. Man talar också om att bli "drucken i Anden"! På en video såg jag en mötesledare träda fram inför en talrik publik. Plötsligt ropade han: "Bli druckna!" Publiken reagerade omedelbart. Somliga gled baklänges ned på golvet, där de blev liggande. Andra hamnade på alla fyra och började skratta. Mötet fortskred sedan i ett tillstånd av kaos och förvirring. Kan detta verkligen vara manifestationer av Guds helige Ande? Det hela stämmer ju mer än dåligt med Guds Ord som säger: "Låt allt ske på ett värdigt sätt och med ordning".

Ja, men på pingstdagen blev det sagt om lärjungarna att de var fulla av sött vin, utropar någon. Det stämmer. Men det står väl ingenstans att lärjungarna uppförde sig som druckna, att de redlöst raglade omkring utan att kunna stå stadigt på benen! Nej, påståendet att de var druckna berodde på det språkmirakel som skedde. Lärjungarna talade på många olika språk om Guds väldiga gärningar. Detta innebär naturligtvis att alla de närvarande inte kunde förstå allt som blev sagt. Några uppfattade då möjligtvis det hela som ett obegripligt pratande i fyllan och villan. Men Petrus påvisade klart det orimliga i detta påstående.

Men säger inte Bibeln att människor kan bli slagna till marken av Guds kraft? Jo, det står om Konung Saul att "han föll raklång till jorden". "Han föll till marken så lång han var". står det i den norska Bibeln. Och han var verkligen lång och reslig, ty det står om honom att han var "huvudet högre än allt folket". Men varför föll han? Han föll i ren förskräckelse över att han från den andliga världen fått ett budskap om att han var förkastad på grund av sin olydnad. Han föll alltså inte därför att han mottog kraft och välsignelse från Gud. Verkliga Guds män (och kvinnor) faller som regel inte baklänges och okontrollerat till marken. De faller fullt frivilligt ned på sitt ansikte i tillbedjan inför Gud, kanske ibland med en viss bävan inför Guds höga majestät. Profeten Hesekiel upplevde detta. Men han berättar själv att då han låg där på sitt ansikte hände någonting. "Anden kom då in i mig och reste mig upp på mina fötter", skriver han. Det tonar ett "halleluja" djupt inne i mitt hjärta då jag läser dessa ord. Gud slår inte sina vänner i backen.

Nej, tvärtom - han reser dem upp! Många har upplevt att en gudomlig kraft kunde lyfta dem upp från ett liv i trældom och förnedring. Det är detta vi behöver uppleva mer av idag. Det är enda vägen att bli kvitt alla karikatyrer och efterapningar av Andens verk.

Den helige Ande kallas Hjälparen, Tröstaren, Hugsvalaren, Vägledaren. Strax efter att Jesus hade lovat att denne gudomlige hjälpare skulle komma, sa han: "Jag skall icke lämna er faderlösa, jag skall komma till er." Detta innebär helt enkelt att den helige Ande kom för att förmedla Jesu närvaro till oss. Frälsaren tar genom sin Ande boning i dem som tror.

I profeten Hesekiels bok har vi också en underbar beskrivning av en flod, som också kallas "den dubbla strömmen". Denna levande ström är en bild av den helige Andes liv och kraft som än idag väller fram i världen. Om den säger profeten att "allt blir sunt och allt får liv", dit strömmen kommer. Mycket av

Låt oss ta aposteln varningsord på allvar! Det finns verkligen främmande andar i verksamhet. Och det finns farliga former av ett annat evangelium.

det som sker eller påstås ske av andliga manifestationer i vår tid är rätt och slätt osunt. Men Gud vare tack! Det finns en levande Andens ström som ger både sundhet och liv.

Ett annat evangelium tonar tyvärr ut över världen även idag.

En flod av spekulationer, trender och nya bibeltolkningar väller in över kristenheten, allt under beteckningen "evang-

elium". Först skall vi säga några ord om *"det sakramentala evangeliet"*. Vi har tidigare påvisat att i den katolska kyrkan är Jesus sakramentalt närvarande. Men även i den ortodoxa kyrkan och i några av de kyrkor som har sitt ursprung i den protestantiska reformationen möter vi samma grundtanke. Ja, en av ledarna för en svensk teologisk läroanstalt, som presenteras som bibeltrogen, evangelisk och karismatisk, skrev nyligen följande: "Precis som Jesus förmedlade Guds fullhet kan församlingen göra det! Detta sker just sakramentalt, genom olika yttre medel." Alltså frälsning genom yttre medel som kallas sakrament, vilka då betraktas inte bara som nådemedel men som frälsningsmedel. Detta blir en form av religiös magi.

Det finns också ett *"politiskt evangelium"*. Bibelns ord om försoning mellan syndaren och Gud genom sinnesändring och tro politiseras och byts ut mot en förkunnelse som handlar om fred och försoning mellan folk och länder. Det är lovvärt att arbeta för fred i världen. Jesus själv sa: "Saliga är de fridsstiftande". Men Bibelns försoningsbudskap handlar i första hand om den enskildes behov av att få frid med Gud genom att motta syndernas förlåtelse. Detta kan ske bara på grundval av Frälsarens försoningsdöd på korset.

Dessutom har vi idag något som vi kan benämna *"ett svärmiskt evangelium"*. Det förekommer i flera olika former. Vi kallar detta "evangelium" svärmiskt därför att det inte bygger på verkligheten. En riktning som sprider sig i många olika församlingar just nu kan sammanfattas i parollen "Kingdom now" (Riket nu). Den framför ett mycket positivt och optimistiskt budskap. Inom en snar framtid kommer den kristna församlingen att beklädas med sådan andlig kraft att den kan överta ledningen av hela världen, både politiskt och andligt. Detta har redan börjat. Himlen är nu i färd med att inta jorden genom den andliga kraft som verkar i och genom Guds församling. När så församlingen har slutfört sin uppgift kan Kung Jesus komma tillbaka och överta sitt rike. Vi är utan tvekan kallade att arbeta för rätt och rättfärdighet i denna världen och att lindra så mycken nöd vi bara kan. Men det fredsrrike som Bibeln talar om, kan inte bli verklighet förrän Konungen själv personligen kommer tillbaka.

Begreppet "preterism" har också på nytt blivit aktuellt. Det har sedan länge existerat i olika versioner. Men de flesta

"preterister" tror att så gott som alla Bibelns profetior om vår tidsålders avslutning blev uppfyllda redan vid Jerusalems förstörelse år 70. Somliga framför också tanken att fridsriket i andlig betydelse är en verklighet allt sedan Jesus fullbordade försoningsverket på korset. Ja, jag har även hört att vi nu lever mitt i den himmelska bröllopsfesten. Vi kan ju här och nu glädjas över frälsningen i Jesus Kristus.

Problemet med dessa tolkningar är att man bortser från Bibelns konkreta och tydliga profetior om Kristi fridsrike på jorden. Då kommer stora förändringar att ske, "Folken skall inte mer lyfta svärd mot varandra och inte mer träna sig för krig". Inga arméer, ingen vapenindustri, ingen krigstjänst, ingen träning av soldater i Kristi fridsrike! Dit har vi uppenbart ännu inte kommit. Det skall också ske förändringar i naturen då Jesus tar maktens spira i sina händer. "Vargar skall bo tillsammans med lamm", säger profetordet. Bönderna i Hedmark i östra Norge har i år förlorat hundratals får på grund av en eller flera blodtörstiga vargars härjningar. Dessa bönder har nog svårt att tro att de citerade profetorden redan blivit verklighet. Det svärmiska evangeliets budbärare försöker lösa problemen genom att förändliga Bibelns konkreta profetior. Men därmed gör de bara Bibeln till en obegriplig bok.

Låt oss ta aposteln varningsord på allvar! Det finns verkligen främmande andar i verksamhet. Och det finns farliga former av ett annat evangelium. Det sanna evangeliet handlar om den korsfäste Frälsaren, som bar våra synder och som sedan besegrade dödens makt. Alla som i tro tar emot Honom får del av Andens nya liv. Precis som aposteln skrev:

- I honom (i Jesus Kristus) har också ni, sedan ni hört det sanna budskapet, evangeliet om er frälsning, ja, i honom har också ni, sedan ni kommit till tro, tagit emot den utlovade helige Ande.

Eller som Åge Samuelsen uttryckte det i en av sina sånger:

Jag tog emot Guds evangelium, Och livet mitt förvandlat blev, Tänk, vilket härligt privilegium. I livets bok mitt namn han skev.

Hör, Herren Jesus själar kallar, En härlig frälsning vill Han ge, När pingstens eld från himlen faller den bundne får befrielse.

Käre läsare, detta kan också bli din erfarenhet här och nu! Frälsningens port står öppen även för dig! ■

Bibelstudium av Michael Hafsahl

Vad ska dela några tankar från profeten Mika. Mika är en av småprofeterna. Han var från Moreshet, en liten stad i västra Juda, nära gränsen till filisteernas land. Mika verkade huvudsakligen i Sydriket. Han hade också ett budskap till Nordriket då han profeterade.

I första kapitlets första vers får vi veta att han verkade i en tid då Jotam, Ahas och Hiskia var kungar i Juda. Vi befinner oss då i slutet av 700-talet före Kristus. Mika verkade samtidigt som de stora profeterna Jesaja och Hosea, tiden då Nordriket gick under. Det är i stort sett vad vi vet om Mika, förutom det som är nedskrivet av hans profetior.

När jag nämner Mika, så tänker de flesta av oss på hans profetia om Messias och hans födelseplats: - Men du, Betlehem Efrata, som är så liten bland Juda tusenden, från dig ska det åt mig komma en som ska härskas över Israel. Hans ursprung är före tiden, från evighetens dagar (Mika 5:2).

Det är hans absolut mest kända profetia. Men vi citerar också ofta, än om vi kanske inte kommer ihåg att det kommer från Mika:

- Han ska förbarma sig över oss igen och trampa på våra missgärningar. Du ska kasta alla deras synder i havets djup (Mika 7:19).

Det finns en del bibeltolkare som tror

att Mika möjligen var elev hos profeten Jesaja. Om vi går till fjärde kapitlet i Mika förstår vi varför. Det heter från första versen:

- Det ska ske i den yttersta tiden, att berget med HERRENS hus ska stå fast grundat och vara högst bland bergen, upphöjt över höjderna. Och alla folk ska strömma dit, och många folk ska gå i väg och säga: "Kom, låt oss gå upp till HERRENS berg, till Jakobs Guds hus. Han ska lära oss sina vägar så att vi kan vandra på hans stigar." För undervisningen ska gå ut från Sion, HERRENS ord från Jerusalem (Mika 4:1-2).

Om vi är vana bibelläsare känner vi väl igen tonen ifrån Jesajas andra kapitel. Där är det nästan ordagrant samma text:

- Det ska ske i den yttersta tiden att berget med HERRENS hus ska stå fast grundat och vara högst bland bergen, upphöjt över höjderna. Alla hednafolk ska strömma dit, många folk ska gå i väg och säga: "Kom, låt oss gå upp till HERRENS berg, till Jakobs guds hus. Han ska lära oss sina vägar så att vi kan vandra på hans stigar." För undervisning ska gå ut från Sion, HERRENS ord från Jerusalem (Jes 2:2-3).

Jag vill inledningsvis gå till det andra kapitlet i Mika, från vers 12 som har rubriken: "Löftet om en befriare".

- Jag ska församla dig, Jakob, hela ditt folk. Jag ska samla dem som är kvar av Israel, jag ska föra dem tillsammans som fåren till fållan, som en hjord till dess betesmark, det ska bli ett sorl av människor. En som banar väg drar ut framför dem, de bryter fram och

”

- Han ska förbarma sig över oss igen och trampa på våra missgärningar. Du ska kasta alla deras synder i havets djup (Mika 7:19).

ytaren

gbytare, han
ny och levande

tågar iväg och vandrar ut genom porten. Deras kung tågar framför dem, HERREN går i spetsen för dem (Mika 2:12-13).

Bakgrunden till det Mika här säger är det han tidigare har sagt om hur Herren vill straffa Israel för deras avgudadyrkan. Det möter vi fram mot slutet av andra kapitlet. Vi ska ta med några verser så att vi får bakgrunden innan vi går in i verserna vi nyss läste.

I första kapitlet heter det så här:

- Allt detta sker för Jakobs brott, för synden hos Israels hus. Vem är skyldig till Jakobs brott? Är det inte Samaria? Och vem till Juda offerhöjder? Är det inte Jerusalem? Därför ska jag göra Samaria till en stenhög på marken, till en plats för vinodling. Jag ska vräka hennes stenar ner i dalen och blotta hennes grundvalar. Alla hennes avgudabilder ska krossas, alla hennes otuktsgåvor ska brännas upp i eld, alla hennes avgudar ska jag förstöra (Mika 1:5-7).

Och längre fram står det:

-... för hennes sår kan inte läkas, det har kommit ända till Juda, det har nått ända till mitt folks port, ända till Jerusalem (Mika 1:9).

Och vi läser i andra kapitlet:

- Därför säger HERREN så: Se, jag planerar olycka mot det här släktet. Ni ska inte kunna rädda era halsar från det, och ni ska inte gå så stolta, för det blir en ond tid. På den dagen ska man ta upp nidvisor över er och klaga i en klagosång. Man ska säga: "Vi är helt förstörda, han ändrar mitt folks arvslott. Ack, att han rycker den ifrån mig! Han ger våra åkrar åt förrädare." Därför

”

När han här förkunnar om en befriare och talar om en som banar väg, en som drar ut framför sitt folk, så handlar det om något mer än den historia vi ser tillbaka på.

ska det inte finnas någon hos dig som får spanna mätsnöre över en jordlott i HERRENS församling (Mika 2:3-5).

Det är domsord över Israels folk. Men så kommer också ett löfte om ett återuppbyggande: "Jag skall församla dig, Jakob". Man kanske kan se flera uppfyllelser av den här profetian. Det är ofta så med det profetiska ordet; det finns flera uppfyllelser. Man kan tänka på hur de återvände från Babel, till exempel. Man kan också tänka på Israel i den nyare tiden, då de 1948 åter församlades till sitt land. Det är den historiska aspekten av detta. Men Mika är något mer än en historisk referent. För Mika handlar det om framtiden. Från vår tid ser vi tillbaka, men det finns något mer än detta. Därför

att Mika har, liksom Jesaja, en mycket klar Messiasförkunnelse. Då han talar lyser det igenom att han har något att säga om Messias.

Vi läste i inledningen hur han talade om Sions kommande härlighet. Jag nämnde om hur han profeterar om Betlehem och om Messias som skulle födas; han som var från evighet. Mika har en klar Messiasförkunnelse. När han här förkunnar om en befriare och talar om en som banar väg, en som drar ut framför sitt folk, så handlar det om något mer än den historia vi ser tillbaka på. Jag menar nog att Svenska Folkbibeln har missat lite i sin översättning här. Det står "En som banar väg drar ut framför dem". I 1917 års översättning står det "En vägbrytare

drager ut framför dem”. Det är en titel; en vägbrytare drar ut framför dem. Och utifrån Mikas förkunnelse och förståelse av att det kommer en Messias, så vill jag påstå att när Mika talar om en vägbrytare som går ut framför sitt folk, då handlar det inte enbart om den historiska aspekten, profiler som ledde folket tillbaka från fångenskap. Utan vad det först och främst handlar om är någon som är större, högre och härligare än dem. Det är ett större och viktigare uttåg än det, och framför allt en större och härligare ledare, någon som alla andra bara är bleka förebilder till. Därför att den vägbrytare Mika talar om är ingen annan än Jesus Kristus själv, pris ske Gud! Vi har en vägbrytare som går framför oss och leder vårt tåg. Det är han som har banat den väg vi får vandra på. Han har gjort det på ett sätt som profeten inte förstod, men ändå fick han ord att tala om en vägbrytare och så talade han med frimodighet om en vägbrytare som skulle komma och bryta väg för Guds folk.

Jag vet inte vilken bild profeten har i tanken och hur han ser det framför sig då han får det här budskapet att förkunna. Men jag inbillar mig att han ser framför sig någon som är i fångenskap som sätts i frihet. Det kommer en vägbrytare som får dörrarna att slås upp på vid gavel. Och de som lever i fångenskapen får uppleva att nu sätts vi i frihet! Och så samlar man sig i ett gemensamt tåg och tågar ut med en vägbrytare framför sig. Det är under jubel, sång och glädje, därför att det finns en som har banat en väg och vi får tåga ut i frihet. Man går fram med jubelrop och sång, därför att det finns en vägbrytare som har öppnat en väg. Fångenskapens tid är förbi, och hugsvalelsens och frihetens tid har kommit. Det är ett folk som är fritt, ett folk som är förlöst, ett folk som är på vandring, pris ske Gud!

Jag tycker det är en sådan fantastisk bild av vad vi äger och har i Jesus Kristus. Namnet är en fantastisk beskrivning av vad Jesus är. Han är en vägbrytare som går framför oss. Tänk om vi kunde peka på Jesus: Se, där kommer vägbrytaren, han som har öppnat för oss en ny och levande väg! Samtidigt är det en väldigt talande bild av människans situation i fångenskap. Det handlar om skuld och straff. Men så kommer ett frihetsbudskap, och det kommer hjälp från en vägbrytare som öppnar för oss en ny och levande väg genom förlåten, pris ske Gud! Genom sin död tog Jesus bort skuldbrevet och naglade fast det på korset. Så övervann

”

Den vägbrytare Mika talar om är ingen annan än Jesus Kristus själv, pris ske Gud! Vi har en vägbrytare som går framför oss och leder vårt tåg.

han dödens herravälde, där den härskade genom synden, och så ledde han oss in i Guds barns härliga frihet. Det heter så här: ”Om nu Sonen gör er fria blir ni verkligen fria.” Vi har en vägbrytare som har banat en väg för oss.

I Johannes evangelium, kapitel 8, talar Jesus med några judar som har satt sin tro till honom. Han säger så här:

- Om ni förblir i mitt ord är ni verkligen mina lärjungar. Ni ska lära känna sanningen, och sanningen ska göra er fria (Joh 8:31).

Det är ett fantastiskt budskap Jesus kommer med. Om ni förblir – då ska ni bli satta i frihet! Men istället för att jubla över erbjudandet om frihet, säger de: Vi är Abrahams barn – vi har aldrig varit slavar under någon! Och så blundar man exempelvis för tiden i Egypten, och blundar för att de befann sig under romerskt förtryck. De kunde bara lyfta blicken och se på Antoniaborgen, så visste de att de faktiskt var slavar. Man glömde helt bort de 70 åren i Babel. Allt detta försvann. Vi har aldrig varit slavar under någon. Hur kan du då säga att vi ska bli fria? Sanningen var att de var slavar. Sanningen om människan innan hon kommer till Jesus är att hon är slav under synden. Men Jesus svarar så här:

- Jag säger er sanningen: Var och en som ägnar sig åt synd är syndens slav (Joh 8:34).

Det är sanningen om människan. Men så finns det, pris ske Gud, en befriare, en vägbrytare. Det finns en som har öppnat vägen för oss ut i frihet. I Galaterbrevet säger Paulus:

- Till denna frihet har Kristus gjort oss fria (Gal 5:1).

Han, ingen annan än Kristus, har gjort oss fria. Vi går tillbaka till Johannes evangelium, där han i kapitel 14 talar

om sig själv:

- Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig (Joh 14:6).

Problemet med synden är inte enbart fångenskapen och slaveriet under synden. Det stora problemet är separationen från Gud. Att vi inte kan komma till Gud, på grund av synden. Det är konsekvensen av synden. Vi kunde inte ha gemenskap med honom. Han var där, långt borta, och det var ett svalg emellan oss som gjorde att vi inte kunde under några omständigheter, hur mycket vi än försökte, komma till Gud. Men då tar Gud tag i problemet, och sänder till oss en vägbrytare: Jesus Kristus själv, som öppnar för oss möjligheten att komma till Gud. Han är pionjären som röjer väg och tar undan alla hinder. Han leder vårt tåg på hemväg till sann gemenskap med Gud, vår skapare. Vi kunde inte komma till Gud, men genom Jesus Kristus har vi lärt känna Gud. Han har uppenbarat Fadern för oss.

I Johannes evangeliets första kapitel läser vi:

- Av hans fullhet har vi alla fått, nåd och åter nåd. Lagen gavs genom Mose, nåden och sanningen kom genom Jesus Kristus (Joh 1:16-17).

Vad är det för sanning han talar om? Det är sanningen om Gud. Det är detta han uppenbarar för oss. Nåden och sanningen kom genom Jesus Kristus. Och Johannes vidgar detta och förklarar för oss:

- Ingen har någonsin sett Gud. Den Enfödde, som själv är Gud och i Faderns famn, han har gjort honom känd (Joh 1:18).

Sanningen om Gud kom genom Jesus Kristus. Fram till dess Jesus kom hade man haft en viss kunskap om Gud, men det var liksom långt borta. Det fanns bara små fragment här och där, något som his-

torien uppenbarat för oss. Gud var helig. Gud bestraffar det onda. Det var vad vi kunde förstå och veta om Gud. Men så kommer Jesus och uppenbarar. Eftersom han själv är Gud, gör han honom känd för oss. Och när han uppenbarar sanningen för oss om Fadern, uppenbarar han att Gud är kärlek. Det var något helt nytt vi fick veta om Gud. Gud är kärlek. Gud älskar människobarnen. Jesus demonstrerar för oss hur Fadern är, genom att själv älska. Han kommer, han är vår bror och han visar oss att vi har en Fader i himmelen, och så visar han oss Guds kärlek. Han tar oss med in i själva djupet av Guds natur. Där får vi uppleva att hos Gud finns det kärlek till oss. Vilken uppenbarelse för oss, som befann oss i fångenskap, i fängelse, i synd och så får vi uppleva: Vi är en älskad skara och nu har Gud sänt en vägbrytare till oss som öppnar en väg för oss så att vi kan gå fram och gå hem till honom. Det är en älskad skara som får nås av frihetsbudskapet: Nu kan ni få resa er upp ur den här förfärliga situationen och vandra efter den här vägbrytaren som Gud har gett, för att vi ska få komma hem. Det skapar en sådan glädje och ett sådant jubel när man nås av budskapet att det finns en väg att vandra och vi får ha evig gemenskap med kungen själv.

Vi läser i Psaltaren om Israel, om när de återvände från fångenskapen i Babel:

- När HERREN lät Sions fångar komma åter, då var det som om vi drömde. Då fylldes vår mun med skratt och vår tunga med jubel (Ps 126:1-2).

Kan du föreställa dig – här var en skara i fångenskap i Babel. De hade aldrig sett Jerusalem. De hade aldrig varit där. Man hade aldrig sett det, men längtade dit ändå. Det var bara en ruinhög på jorden. Men vi har fått gemenskap med den himmelska vägbrytaren och har fått marschorder hemåt; det är ingen jordisk ruinhög, men en himmelsk stad, vars byggmästare och skapare är Gud själv. När man får höra sådant – vilket jubel, vilken glädje detta skapar! Vi har en vägbrytare som har banat vägen hem till de himmelska salarna. Vi har fått börja vandringen hem mot det himmelska Jerusalem. Vi är en högt älskad skara. Ty så högt älskade Gud världen, att han gav oss en vägbrytare som öppnade för oss vägen hem till gemenskap med sig. Det är en skara fylld med jubel. Vägbrytaren går ut framför dem, de bryter sig igenom och går fram och genom porten vandrar de ut. Deras kung går längst fram, Herren går i spetsen för dem.

Jag tror inte Mika riktigt förstod vad han profeterade och talade om, men jag är alldeles övertygad om att vägbrytaren, kungen och Herren han talar om, manifesteras i en och samma person; i Jesus Kristus, när profetian uppfylls på Nya Testamentets mark. Jesus och ingen annan är vår vägbrytare. Han är vår kung och vår Herre. Pilatus frågade Herren: Är du judarnas konung? Det var den fråga han ställde då han hade Jesus framför sig. Jesus svarade: Mitt rike är inte av den här världen. Då skulle mina tjänare ha kämpat för mig. Pilatus ställer frågan än en gång. Du är alltså konung, Jesus? Och majestätet själv svarar: Ja, för att vittna om sanningen är jag född, och därför har jag kommit till världen. Det var inte ett rövat byte, han var kung från evighet. Därtill är jag född, pris ske Gud! Han är konungen som går framför sin församling. Han är Herre.

När han uppenbarade sig för lärjungarna efter uppståndelsen var inte Tomas

hövdingen, vår Frälsare och Herre som leder sitt jublande folk ut ur fångenskapen, pris ske Gud!

Vi går tillbaka till Mika, det fjärde kapitlet. I den femte versen talar Mika om en vandring. Det är en naturlig fortsättning på vad vi nyss läste i andra kapitlet. Det heter:

- Alla andra folk vandrar vart och ett i sin guds namn, men vi ska vandra i Herren vår Guds namn, alltid och för evigt (Mika 4:5).

När man talar om en vandring är det inte först och främst ett uttryck för att gå några kilometer eller mil från punkt A till punkt B. Det är inte vad Mika talar om här. På ett vis är det från A till B, men det handlar om hela livet. Antingen vandrar man i sin guds namn eller i Herrens, vår Guds namn. När man vandrar i någons namn, betyder det att man önskar leva sitt liv efter den standard som finns i det namnet. Det handlar om förtroende, det handlar om beroende av den Gud i vars

”

Ett enkelt sätt att vandra i Guds namn är att försöka bli lik honom. Det är vårt mål för vandringen: Kristuslikhet. Inte förrän vi kommit dit är vandringen i Herren vår Guds namn avslutad.

där. Så förfärligt, det står: Men Tomas var inte där. Och Tomas tvivlade, han undrade: Kan jag lita på vad de andra säger? Men nej, jag måste själv se, jag måste själv få röra vid honom. Så kommer den åttonde dagen. Åtta är den nya början. På den sjunde dagen vilade Herren, då var allt fullbordat, då var allting perfekt i skapelsen. Så kom den nya början. Den åttonde dagen uppenbarar sig Jesus åter, och nu heter det: Och Tomas var där! Så får han falla på knä för Herren och brister ut: Min Herre och min Gud! Där är han, han som kung, han som är Herre, han som är vägbrytare och som leder tåget. Det är

namn man har valt att vandra. Och det är uppenbart att det finns två vägar att välja mellan. Alla andra folk vandrar vart och ett i sin guds namn. Det är gud med litet g. Det är den ena vägen det är möjligt vandra i. Och så är det den andra: Vi ska vandra i Herren, vår Guds namn. Det finns två vägar. Antingen är det gud med litet g eller Gud med stort G. Och så får man välja vilken väg man vill vandra. När Jesus undervisar om bönelivet, börjar han: Fader vår, helgat varde ditt namn. Tillkomme ditt rike, ske din vilja.

Vad leder det till? Det börjar med vilken åsikt man har om det namn man valt

att vandra i, och om den åsikten är: Herre, helgat varde ditt namn, då är den naturliga fortsättningen: Herre, ske din vilja. Det bästa sättet att efterfölja, är att efterlikna. Att försöka bli lik. Jag har ett mål, jag har en förebild, jag har en standard – jag har en Gud som är helgad, som jag ser upp till och nu vill jag i högsta möjliga grad efterlikna min Herre. Ett enkelt sätt att vandra i Guds namn är att försöka bli lik honom. Det är vårt mål för vandringen: Kristuslikhet. Inte förrän vi kommit dit är vandringen i Herren vår Guds namn avslutad. Den slutar med Kristuslikhet. Men det är ett val att göra. Folkslagen har valt sin gud med litet g. Jesaja talar om dem i andra kapitlet:

- Deras land är fullt av avgudar, och de tillber sina händers verk, det som deras fingrar har gjort. Därför blir människorna nerböjda och männen ödmjukade (Jes 2:8-9).

Tillbedjan av gud med litet g har ett resultat. Det är förödmjukelse och nedböjdhed. Vi kan också läsa i Psalm 115. Vilken kontrast det finns:

- Vår Gud är i himlen, han gör allt han vill (Ps 115:3).

Det är vår Gud, han med stort G, han som gör allt han vill. Och som en kontrast kommer då, för dem som tjänar avgudarna:

- Men deras avgudar är silver och guld, verk av människohänder. De har mun men kan inte tala, ögon men kan inte se. De har öron men kan inte höra, näsa men kan inte lukta, händer men kan inte känna, fötter men kan inte gå. I sin strupe har de inget ljud. De som har gjort dem blir som de, likaså alla som litar till dem (Ps 115:4–8).

Hur blir de då? Jo, man blir verk av människohänder. Man blir stumma, blinda och känslolösa. Det är inte vad människan är menad att vara. Vi är ämnade för något mycket, mycket större än att tjäna skapelsen. Vi är skapade för att tjäna den levande Guden i himmelen! Därför har Gud gett oss en vägbrytare, en herre, en konung som tågar framför sitt folk. Han som betalat det högsta möjliga priset för att erbjuda oss en frälsning, för att leda oss ut ur fångenskapen, för att vi ska få vandra i Herren vår Guds namn, pris ske Gud! Det är en enorm skillnad mellan att vandra i avgudars land och att vandra i Herren vår Guds namn. Därför att den som vandrar i Herren vår Guds namn, har en framtid. Vi har en vägbrytare som leder oss. Inte bara här på jorden, men också genom dödsskuggans dal och ut i hans härlighets ljus på den andra sidan. Det är en vandring som började i fångenskap, trældom och mörker, men

”

När livet på jorden får sin ände, fortsätter vandringen en ända in i evigheten. Vi ska vandra i Herrens vår Guds namn, alltid och för evigt.

som fortsätter ut ur det sammanhanget, in i härligheten. Och när livet på jorden får sin ände, fortsätter den ända in i evigheten, därför att vi ska vandra i Herrens vår Guds namn, alltid och för evigt. Döden har förlorat sin udd, döden har förlorat sin seger, därför ska vi få vandra i hans namn alltid och för evigt. Ingenting, varken död eller liv, varken det som nu är eller det som komma skall, ingen makt eller myndighet, varken höjd eller djup eller något sådant kan skilja oss från Guds kärlek mot oss i Kristus Jesus, vår Herre.

Det finns en absolut kunskap i första Johannes brev, första kapitlet. Det är en fröjd att läsa det Johannes skriver:

- Mina älskade, nu är vi Guds barn – pris ske Gud, det är en absolut kunskap. Nu är vi Guds barn. Det finns saker vi inte vet något om, det skriver han också:

- ... än är det inte uppenbarat vad vi ska bli. Det finns saker vi inte vet om framtiden. Men, så kommer något mera vi vet med absolut tillförsikt, och han fortsätter:

- Men vi vet att när han uppenbaras ska vi bli lika honom, för då får vi se honom sådan han är (1 Joh 3:2).

Vilket hopp och vilken framtid! Vi kommer att bli lika honom! Det är en absolut kunskap, det är ett löfte ifrån himmelens Gud! Vi kommer att bli lika Honom! Det är målet för vår vandring. Det som vår vägbrytare startade för oss då han banade vägen, det kommer att sluta i Kristuslikhet. Vi kommer att bli honom lika, pris ske Gud! Tänk på dem som har fått börja den här vandringen! Som har valt att vandra i Herren, sin Guds namn. Aldrig ska det sägas om någon av oss att vi har gått vilse på vägen. Aldrig ska det sägas om den som valt att sätta sin lit och tillflykt till Herren, att han gick förlorad i ödemarken. Nej, vi har en vägbrytare som gått framför oss, en som banar en väg för oss. Vi kan säga om dem som litat på

en gud med litet g, att de slutar med förskräckelse. På hal mark ställs de, står det i Psaltaren. Det är de som valt att vandra på vägen med en gud med litet g.

Men den som valt att vandra i Herrens, vår Guds namn, den har den naturliga fortsättningen att vi ska vara med honom för alltid och för evigt.

Avslutningsvis ska vi gå till Jesaja, som talar om den här vägen. Jag tror att han har sett samma vägbrytare som Mika sett, för han säger så här:

- En banad väg ska gå där, en vandringsled, - vilken fantastisk begynnelse, det finns en banad väg, en vandringsled att gå där - och den ska kallas ”den heliga vägen”. Ingen oren ska färdas på den, men den är till för dem. De som vandrar den vägen – nu kommer det: ska inte gå vilse – det är ett löfte från himmelens Gud. Han har sänt oss en vägbrytare, så att vi inte ska gå vilse på vägen - även om de är dårar. Där ska inga lejon finnas, inga rovdjur ska komma dit. De ska inte finnas där, men de återlösta ska färdas på den.

Säg Amen, syskon! De återlösta ska färdas på den vägen. Herrens friköpta ska vända tillbaka och komma till Sion med jubel. Evig glädje ska kröna deras huvuden. Fröjd och glädje ska de få, sorg och suckan ska fly bort (Jes 35:8-10).

Så underbart att få ta del av och få vandra på den vägen tillsammans med vår himmelske vägbrytare. Vilken fantastisk fortsättning vi har på den här vägen. En banad väg utan några vilda djur som utgör faror, utan något som kan komma i vägen för oss. Vilken fantastisk evighet! Det är inget slut på den vägen! Vilken fantastisk evighet – evig glädje ska kröna deras huvuden. Fröjd och glädje ska de få, sorg och suckan ska fly bort. ■

Elden brinner!

Vittnesbörd av Börje Hoff

Frid kära vänner!

Det har varit underbart att vara här en vecka. Jag och min fru trivs så underbart fint. Jag tänker på gamla vänner. Man har varit med så länge nu så man börjar bli ett inventarium. Jag tänker på första sången vi sjöng, som Aage Samuelson hade skrivit. När jag blev frälst i Maranata, 1965, då fick jag tillfälle att vara med Aage och åka runt i Norge och ha möten. Det var en fantastiskt underbar tid. Han var ju en väldig sångförfattare, men han var också en väldig evangelist. Man fick se mycket under och tecken på hans möten. Så det är fantastiskt roligt att få vara med i den här rörelsen och se att fortfarande brinner elden, den har inte slocknat.

Jag är väldigt glad just för den här veckan. Jag har fått nåden att föra en man till Kristus här i Sundbyberg. En som jag har bearbetat i flera år, och han har tagit emot Jesus nu. Det känns jätteunderbart! Allt som vi sår, det ger skörd. Vi måste fortsätta vittna för människorna om Jesus. Vi sitter inne med en sanning som inte många har förstått och vi lever ju i en tid som är så nära Jesu tillkommelse. Man behöver bara titta på nyheterna så ser man hur Bibelns profetior går i uppfyllelse. Jag tror att Jesus kommer snart och jag vill vara med den sista tiden och bringa in den sista skörden.

Det ska bli underbart att se Jesus när han kommer. Den här kärleken som vi

har fått uppleva i frälsningen, den håller. Den håller i alla år. Och det är en underbar nåd att få vara med på vägen, att jag inte har gått fel. ■

Välkommen till

Maranataförsamlingen i Stockholm

Ordinarie mötestider

Tisd: 12 & 18 Bibelstudium
Torsd: 18 Bönemöte
Lörd: 18 Sång och vittnesbörd
Sönd: 11 Förkunnelse
15 Väckelsemöte

Många av mötena går att lyssna till på hemsidan, live och från ljudarkivet.

www.maranata.se

08 98 56 83, Bällstav. 100, BROMMA

Missionshotellet!

Budget 435:- (inkl. frukost)
Enkel 595:- (inkl. frukost)
Dubbel 795:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!
Arlanda - Sthlm City
490:-

08-28 25 22
www.ballstataxi.se

Tryggare kan väl ingen fara ...

Radio Maranata

Stockholm, 88 MHz

Dagl. 8:00

Månd & onsd 18:00

Göteborg 94,9 MHz Tisd 21.00, Lörd 15.00 www.maranata.se

Maranataförsamlingen i Stockholm inbjuder till

Bibeldagar 3 – 7 januari

**Tema: Tidens tecken
inför Jesu tillkommelse**

Onsd 18, torsd - fred 15 och 18,
lörd - sönd 11, 15 och 18

Adress: Bällstavägen 100, Bromma
Info & anmälan: Tel 08 - 98 56 83, E-post info@maranata.se

***Midnattsropet önskar dig
en välsignelserik helg
och ett gott nytt år!***

